

ΕΛΕΝΗ Γ. ΒΑΛΑΒΑΝΗ – ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΤΣΟΥΡΕΚΗ

ἄλφαβητάριο

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ = 9

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ – ΑΘΗΝΑ 1981
Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ Β

Με απόφαση της Έλληνικής Κυβερνήσεως τα βιβλία του Δημοτικού, Γυμνασίου και Λυκείου τυπώνονται από τον Όργανισμό Εκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων καὶ μοιράζονται

ΣΥΝΑΤΗΡΑΕΙΣ

8

Εικονογράφηση
Άννα Μενδρινού - Πέτρος Ζαμπέλης

ΕΛΕΝΗ Γ. ΒΑΛΑΒΑΝΗ – ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΤΣΟΥΡΕΚΗ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Βαλαβάνη Ελένη Γ. Β

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ - 1981

002
ΛΠΣ
ΕΤ2Α
1

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΕΡΕΥΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ
ΕΔΡΗΣΑΤΟ
Οργ. Σχολ. Βιβλίου
Αδφ. Αριθ. Είσαγ. 2426 Έτος 1981

Προσευχή

Εἶμ' ἓνα μικρό παιδάκι
ταπεινό καί σέ ὑμνῶ.
Θεέ μου, κάμε ἡ προσευχή μου
ν' ἀνεβεῖ στόν οὐρανό.

Στείλε μ' ἄγγελο προστάτη
πού ἡ ψυχή μου λαχταρᾷ,
στεῖλε, Θεέ μου, νά μέ βάλει
κάτω ἀπ' τ' ἄσπρα του φτερά.

Δεῖξε μου τόν ἴσιο δρόμο
καί τή στράτα τήν καλή
κάμε ν' ἀγαπῶ τόν κόσμο
κι ἀπό μένα πιό πολύ.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

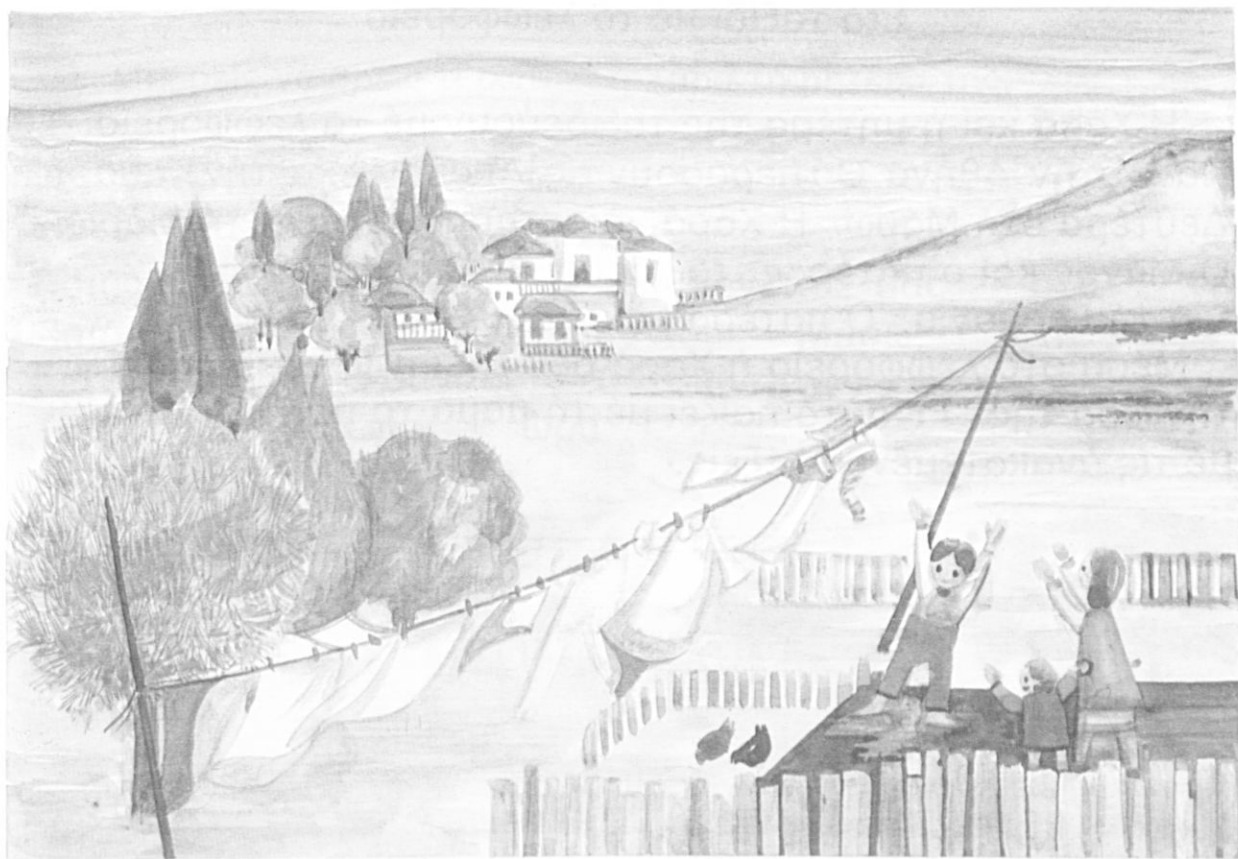

Μέσα από τό λεωφορείο

Δέντρα, θάλασσα, βουνά
όλα τρέχουν σάν τρελά.
Μιά γυρίζουν γύρω γύρω
μιά μου φεύγουν μακριά.

Στά παιδιά κουνῶ τό χέρι
πού μου γνέφουν βιαστικά.
Κυνηγῶ τρελά τά μέρη
8 μὰ ὅλα φεύγουν σάν πουλιά.

Στό ταξίδι μέ τό λεωφορείο

Ἡ Χαρά καί ἡ μητέρα της ταξιδεύουν μέ τό λεωφορείο. Πάνε στήν Ἀθήνα. Θά περάσουν τίς Ἀποκριές καί τήν Καθαρή Δευτέρα στή Μάρω. Ἡ Χαρά χαίρεται πού θά δεῖ τή Μάρω. Ὁ Μάνος καί ὁ πατέρας, ταξιδεύουν μέ ἀεροπλάνο γιά τή Γερμανία. Ὁ πατέρας ἔχει δουλειά ἐκεῖ. Μέσα στό λεωφορείο ἡ Χαρά δέν ἔχει πῶς νά περάσει τήν ὥρα της. Γι' αὐτό παίζει μέ τή μαμά τό παιχνίδι μέ τίς ἀνακατεμένες λέξεις.

► Μπορείς να βρεις τί ρωτάει ή Χαρά τή μητέρα της;

Πότε φτάσουμε; θά
Ποιός σταθμό; θά περιμένει μās στό
Ποιό χαρίσω νά παιχνίδι Μάρω; στή
Γιατί έτσι κουνάει αὐτοκίνητο; τό
Τί είναι τώρα; ὥρα

Ἡ Χαρά θέλει νά κοιμηθεῖ.

Τή νανουρίζει τό κούνημα τοῦ λεωφορείου.

Γιά νά μὴν κοιμηθεῖ, κοιτάζει τίς χρωματιστές ἐπιγραφές.

Οἱ ἐπιγραφές εἶναι κολλημένες σέ ὅλες τίς πλευρές τοῦ λεωφορείου.

Αὐτό διασκεδάζει πολύ τή Χαρά. Διαβάζει:

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΗ
ΘΑΛΑΣΣΑ
ἀγαπάτε
το ωραίο

ΒΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΑΝΑΠΗΡΟΥΣ

ΒΕΞΕΙΣ ΓΙΑ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΥΣ

ΜΑΘΕΤΕ
ΚΟΛΥΜΠΙ

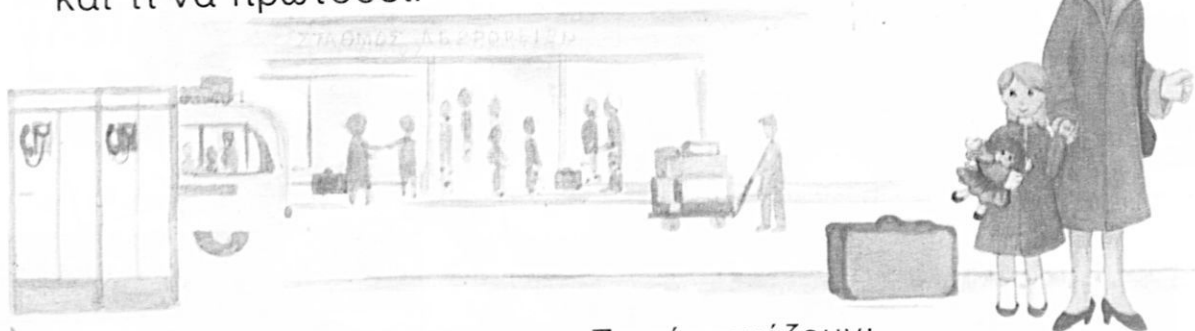

Στό σταθμό

«'Αθήνα! Κατεβείτε. Τίς αποσκευές σας!»

- "Έλα, Χαρά, γρήγορα. Φτάσαμε.
- Μαμά, ποῦ εἶναι ἡ κούκλα μου;
- 'Εδῶ. Σέ παρακαλῶ, προχώρησε νά κατεβοῦμε.
Δέν ἀκοῦς τό μεγάφωνο;

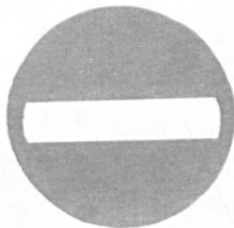
Στό σταθμό ἡ Χαρά δέν ξέρει τί νά πρωτακούσει
καί τί νά πρωτοδεῖ.

Φωνές ἀκούονται
Φίλοι καλωσορίζονται.

Ποιοί φωνάζουν;
Ποιοί ἄλλοι καλωσορίζονται;

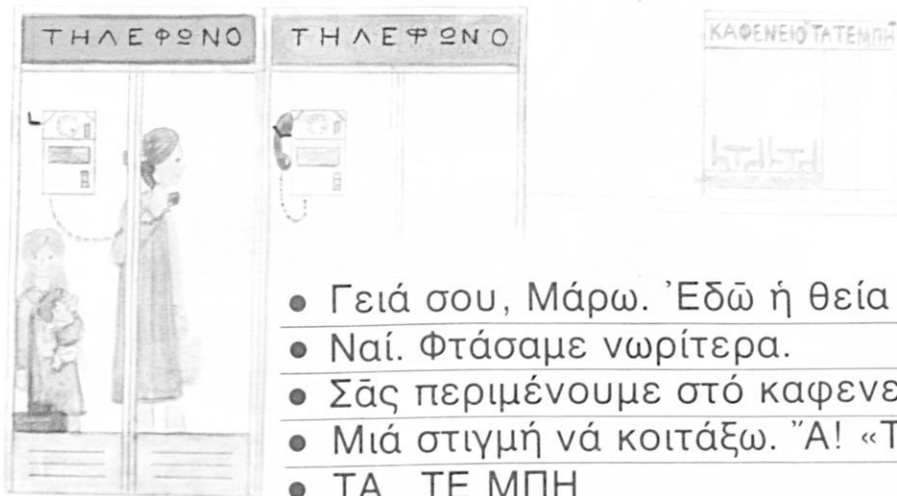
Ξέρεις αυτά τὰ σήματα τῆς τροχαίας;

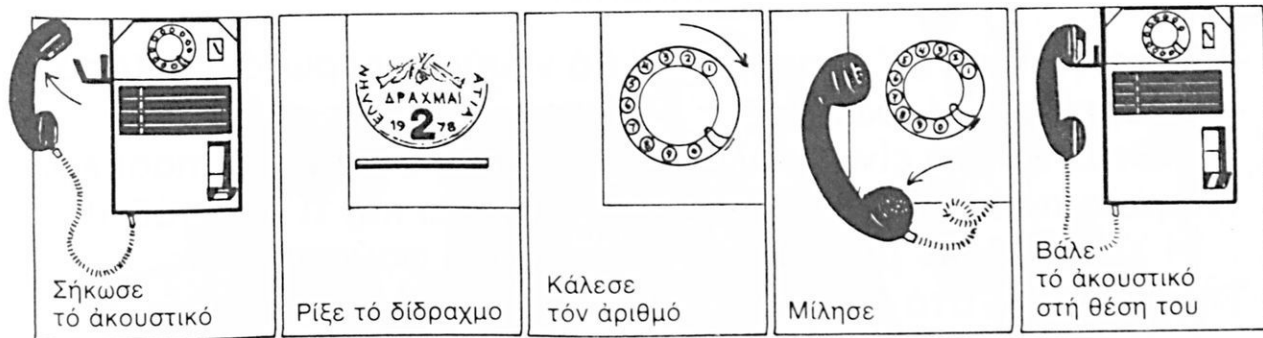
Ἡ μαμά τηλεφωνεῖ

Ἡ Χαρά καί ἡ μαμά ψάχνουν γιά τηλέφωνο.
Θέλουν νά τηλεφωνήσουν στή Μάρω.

Στή γωνία ἀπέναντι ἀπό τό καφενεῖο εἶναι ἕνας τηλεφωνικός
θάλαμος. Ἡ μαμά ρίχνει μέσα στό μηχάνημα ἕνα δίδραχμο.
Τηλεφωνεῖ:

- Γειά σου, Μάρω. Ἐδῶ ἡ θεία Βάσω μέ τή Χαρά.
- Ναί. Φτάσαμε νωρίτερα.
- Σᾶς περιμένουμε στό καφενεῖο.
- Μιά στιγμή νά κοιτάξω. Ἄ! «ΤΑ ΤΕΜΠΗ».
- ΤΑ ΤΕ ΜΠΗ

- Ήρθατε κιόλας;
- Θα έρθουμε νά σās πάρουμε.
- Σέ ποιό καφενειό;
- Πώς τό είπατε;
- Έρχόμαστε άμέσως.

Ἄποκριές

– Ξέρεις ὅτι εἶναι Ἄποκριές; Τί θά ντυθοῦμε; ρωτάει ἡ Χαρά.

– Ἔλα, εἶπε ἡ Μάρω. Δές!

Ἡ θεία Ἄθηνᾶ εἶναι κιόλας μισοχωμένη στό παλιό μπαούλο.
Τί ώραῖα πράγματα βγάζει! Βγάζει, βγάζει καί τί δέ βγάζει!

Ἡ Χαρά ἔβαλε μιά μακριά χρωματιστή φούστα.

Τή στερέωσε στό λαιμό. Φόρεσε ἕνα καπέλο μέ φτερά.

– ὦ! τί ὄμορφη πού εἶσαι! εἶπε ἡ θεία Ἄθηνᾶ.

Ἡ Μάρω φόρεσε ἕνα χρωματιστό πανταλόνι στά χέρια της.
Στά πόδια της μιά πλεχτή ζακέτα ἀπό τά μανίκια. Στό κεφάλι
ἔβαλε ἕνα κασκέτο ἀνάποδα. Δέν ἔβλεπε νά περπατήσει.
Χά χά χά! ὅλοι γελοῦσαν, ἔτσι ἀστεῖα πού βάδιζε ἡ Μάρω.

Ξαφνικά χτυπάει ή πόρτα.

– Ποιός είναι; ρώτησε ή θεία Ἄθηνᾶ.

Ἄνοιξαν τήν πόρτα. Στό ἄνοιγμα φάνηκε
ένας ὠραῖος παλιάτσος μέ κόκκινη προσωπίδα.

– ὦ! καλῶς τον! Καλῶς τον!

– Μά ποιός είναι; Ποιός είναι; ρωτάει ή Χαρά.

– Ἄ! τόν γνώρισα! Ὁ Ἄλέκος είναι,
ό ξάδερφος μου, λέει ή Μάρω.

Χά χά χά! Τί γέλια κάνανε!

Καλῶς τό καρναβάλι

Καλῶς τό καρναβάλι
μέ τούς τρελούς χορούς,
πού ντύνει μασκαράδες
μεγάλους καί μικρούς

Καλῶς το, πού σκορπάει
κορδέλες, κομφετί
κι εἶναι γιά τά παιδάκια
ἢ πιά καλή γιορτή

Ἐκδρομή μέ τό βαποράκι

Βούπου βούπου, βούπου βούπου, ἔκανε τό βαποράκι.

– Ποῦ πᾶμε; ρώτησε ἡ Χαρά.

– Τό ξέχασες; Στήν Ὑδρα. Θά περάσουμε
τήν Καθαρή Δευτέρα ἐκεῖ, εἶπε ἡ θεία Ἀθηνᾶ.

– Γιατί πᾶμε μέ τό βαποράκι; ξαναρώτησε.

– Γιατί δέν πηγαίνει αὐτοκίνητο. Εἶναι θάλασσα.

Στή θάλασσα ταξιδεύεις μέ τό βαπόρι, εἶπε ἡ μαμά.

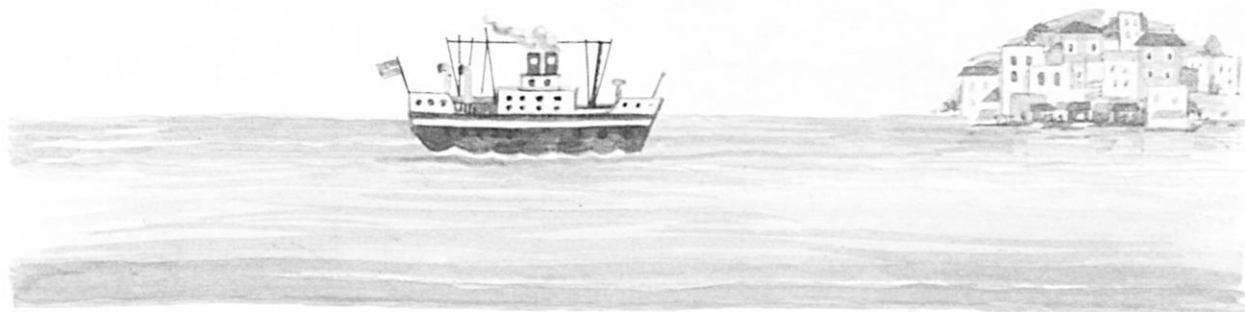
– Γιατί ὄχι μέ τό ἀεροπλάνο;

– Γιατί δέν πάει ἀεροπλάνο στήν Ὑδρα, εἶπε ἡ Μάρω.

Ἡ θεία Ἀθηνᾶ εἶπε ἀκόμη: Αὐτό τό νησί εἶναι κοντά στή στεριά, Χαρούλα. Θά φτάσουμε σέ τρεῖς ὥρες. Κι ἔπειτα μέ τό βαπόρι ἔχεις καιρό καί βλέπεις ἕνα σωρό πράγματα. Μπορεῖς νά σηκωθεῖς. Νά τρέξεις. Νά ξαπλώσεις. Ἐνῶ στό ἀεροπλάνο εἶσαι δεμένος. Βλέπεις μόνο οὐρανό καί γῆ.

Πλάφ πλούφ! ἔκαναν τά νερά. Ἡ Χαρά καί ἡ Μάρω ξαπλωμένες κοίταζαν τά κύματα καί τή μεγάλη θάλασσα.

– Νά ἡ Ὑδρα! φτάσαμε! φώναξε ξαφνικά ἡ θεία Ἀθηνᾶ. Τά δύο παιδιά πετάχτηκαν νά δοῦν.

Ἀλήθεια, ἐκείνη τή στιγμή ἀκούστηκε ἕνα δυνατό
βούπου βούπου. Τό βαποράκι ἔκοψε ταχύτητα.

Σιγά σιγά μπῆκε στό λιμάνι τῆς Ὑδρας.

Πραγματικά, τό ταξίδι μέ τό βαπόρι ἦταν πάρα
πολύ διασκεδαστικό.

Ὁ χαρταετός

- Πέρσι τήν Καθαρή Δευτέρα πετάξαμε αετό, εἶπε ἡ Χαρά.
 - Ναί, εἶπε ἡ μαμά. Τόν ἔφτιαξε ὁ πατέρας.
 - Τόν βοηθήσαμε ὅμως κι ἐμεῖς. Ἐγώ τό θυμᾶμαι.
 - Ναί, ἔχεις δίκιο, Χαρά. Φέτος ὅμως δέν εἶναι ἐδῶ ὁ πατέρας.
 - Τί; δέ θά πετάξω ἐγώ αετό; Ἄφοῦ φυσάει;
- Ἡ θεία Ἄθηνᾶ τό σκέφτηκε. Εἶπε: Ἡ Χαρά ἔχει δίκιο. Μποροῦμε ν' ἀγοράσουμε χαρταετό καί ν' ἀνεβοῦμε στό μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλία νά τόν πετάξουμε.
- Ζήτω! χτύπησαν παλαμάκια τά δύο κοριτσάκια.
- Σέ λίγο ἐκεῖ στόν Προφήτη Ἡλία ὅλοι μαζί κατάφεραν καί σήκωσαν ψηλά ἓνα χρωματιστό αετό.

Κι ὁ οὐρανός ἦταν γεμάτος αετούς, πού πετοῦσαν ψηλά.

Χαρταετοί στόν ουρανό

Κάθε Καθαρή Δευτέρα,
άνοιξιάτικέ μου άέρα,

στά παιδιά μας λές: «'Εντάξει,
ό άετός σας θά πετάξει.»

“Ένας χάρτινος στρατός
ξάφνου κολυμπάει στό φῶς.

Φύσα, λεβεντιά μου άέρα!...
Κάθε Καθαρή Δευτέρα.

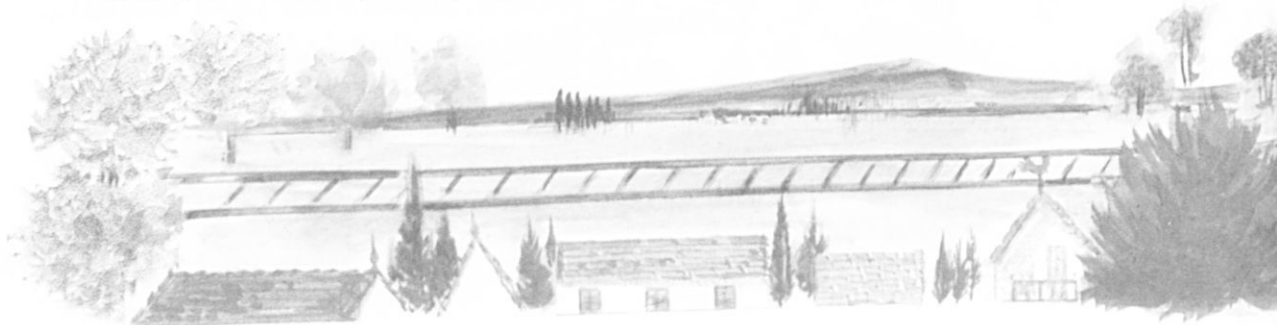
Έπιστροφή με τό τρένο

Τό βράδυ γύρισαν στην Άθήνα. Ή Χαρά καί ή μητέρα της έτοιμάστηκαν νά γυρίσουν στό σπίτι. Δέ βρήκαν όμως θέση στό λεωφορεϊο.

Γι' αυτό αποφάσισαν νά γυρίσουν στό σπίτι μέ τό τρένο.

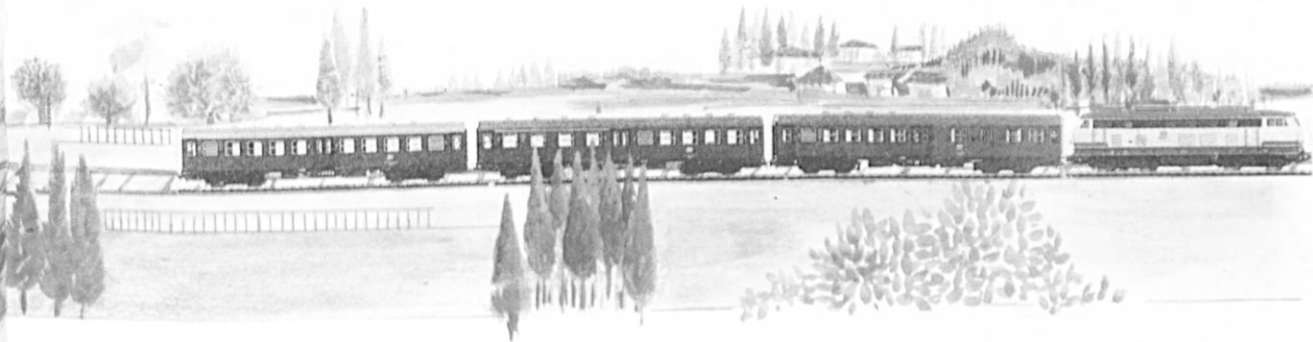
Ή Χαρά χάρηκε τόσο! Δέν είχε ποτέ ταξιδέψει μέ τρένο.

- Τό τρένο φεύγει πρωςί στίς έξι, είπε ή μαμά.
- Θά κοιμηθούμε απόψε νωρίς, για νά ξυπνήσουμε νωρίς αύριο.
- Πως θά ξυπνήσουμε; ρώτησε ή Χαρά.
- Θά βάλω τό ξυπνητήρι στίς 5, είπε ή μαμά.

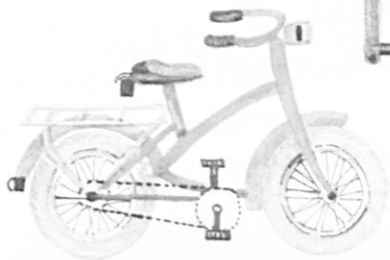
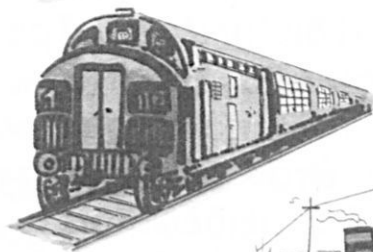
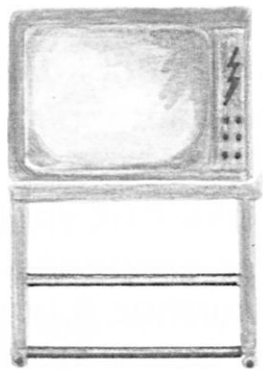
Στό τρένο

- Τό ταξίδι μέ τό τρένο μου ἄρέσει καλύτερα, εἶπε ἡ Χαρά τήν ὥρα πού ταξίδευαν.
- Γιατί; ρώτησε ἡ μαμά.
- Γιατί δέ ζαλίζομαι. Τρέχει πάνω στίς γραμμές. Δέν κουνάει. Σταματάει στούς σταθμούς καί διασκεδάζω.
- Μέ τό βαπόρι σοῦ ἄρεσε; ρώτησε ἡ μαμά.
- Ναί, ἦταν ὡραῖα! Κουνοῦσε ὅμως. Μέ τό ἀεροπλάνο πότε θά ταξιδέψουμε;
- Τό καλοκαίρι ἴσως, ὅταν θά ἔχετε διακοπές.

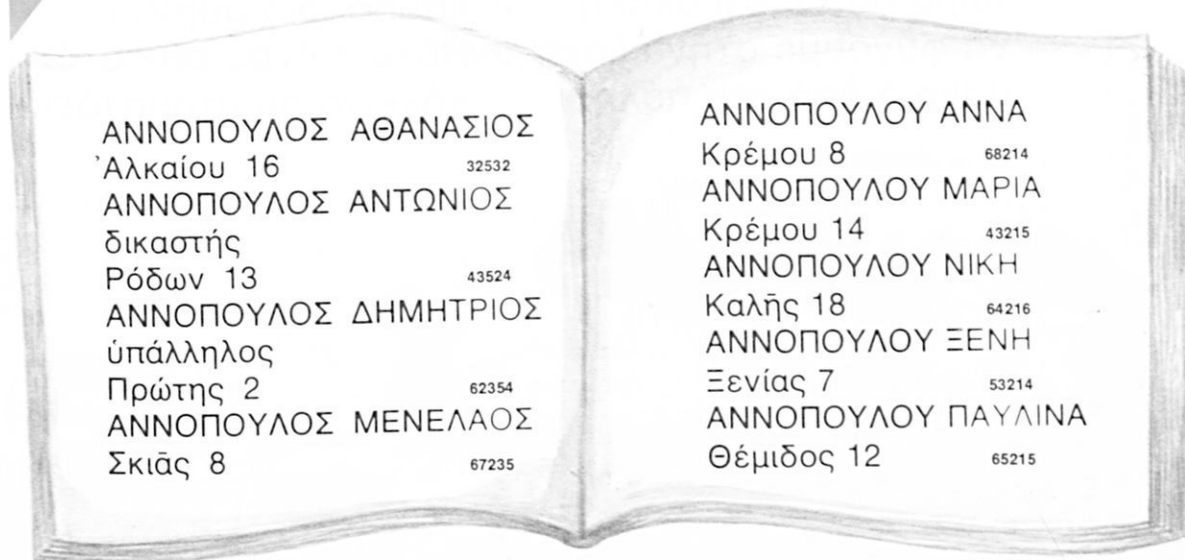

Ποιές από τις παρακάτω εικόνες δείχνουν μέ τί μπορείς νά ταξιδέψεις;

Ποιός ξέρει νά διαβάσει τόν τηλεφωνικό κατάλογο;

- Ποιός κύριος Ἄννόπουλος εἶναι ὑπάλληλος;
- Ποιά κυρία Ἄννοπούλου μένει στήν ὁδὸ Κρέμου 14;
- Σέ ποίό γράμμα τοῦ τηλεφωνικοῦ καταλόγου θά βρεῖς τὰ ὀνόματα:
Γεώργιος Βρανάς, Ἰωάννης Ζώης;

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Έμπρός λοιπόν όλοι μαζί,
τώρα πού είναι σκόλη,
νά φύγουμε στην έξοχή
μακριά από την πόλη.

Έδω βλέπετε βουίζει,
καυσαέριο μυρίζει.
Πότε ό ένας σέ πατάει,
κόκκινο σέ σταματάει.

Κι ἔμεῖς φεύγουμε. Γιά ποιῶ;
Στό χωριό μας, στόν παππού.

Στό δρόμο για τό χωριό

Τό αὐτοκίνητο τρέχει.

– Κοντεύουμε νά φτάσουμε στό χωριό; ρώτησε ἡ Φανή.

– Σέ λίγο φτάνουμε, ἀπάντησε ὁ πατέρας.

– Πόσο θά χαροῦν ὁ παππούς κι ἡ γιαγιά πού θά μᾶς δοῦν,
εἶπε ἡ μητέρα.

– Ποπό! πόσα ἔχουμε νά κάνουμε στό κτῆμα! εἶπε ὁ Ἄρης.

– Τί; τί θά κάνουμε; ρώτησε ἡ Φανή.

– Καθετί πού μᾶς ἀρέσει, ἀπάντησε ἡ Ἄννα.

Τό αὐτοκίνητο ὅλο τρέχει. Τά παιδιά συζητοῦν τί θά κάνουν
στό κτῆμα.

Μπορείς νά βρείς τί θά κάνουν στό κτήμα τά παιδιά;

Στήν κούνια

Θά δοῦν τά ζῶα.

Στά δέντρα

Θά δοῦν τό ἄρμεγμα.

Στό λιβάδι

Θά σκαρφαλώσουν.

Στήν αὐλή

Θά κουνηθοῦν.

Στό σάβλο

Θά παίξουν.

Νά τό χωριό!

–Νά τό χωριό, εἶπε ὁ πατέρας.

–Ποῦ θά σταματήσουμε; ρώτησε ὁ Ἄρης.

–Στήν πλατεία. Θά πᾶμε πρῶτα στήν ἐκκλησία.

Ἔστερα θά πᾶμε στό σπίτι τοῦ παπποῦ.

Τό αὐτοκίνητο σταμάτησε στήν πλατεία. Μπήκαν ὅλοι στήν ἐκκλησία. Ἄναψαν κεριά καί προσκύνησαν τίς εἰκόνες.

Σέ λίγο τό αὐτοκίνητο ἔφτασε στήν αὐλή τοῦ σπιτιοῦ.

Τά παιδιά πετάχτηκαν ἔξω. Ἐπесαν στήν ἀγκαλιά

τοῦ παπποῦ καί τῆς γιαγιάς. Ἐκεῖνοι τά φίλησαν. Ἔστερα

36 τά παιδιά ἔτρεξαν στό στάβλο νά δοῦν τά ζῶα.

Στό σάβλο

Στό σάβλο ἦταν ὁ Δῆμος, ὁ βαφτιστικός τοῦ παπποῦ.

- Γειά σου Δῆμο! χαιρέτησαν τὰ παιδιά.
- Γειά σας, ἀπάντησε κι ὁ Δῆμος μέ χαρά.
- Ποῦ εἶναι οἱ ἀγελάδες; ρώτησε ἡ Ἄννα.
- Εἶναι στό λιβάδι. Πάω νά τίς φέρω, εἶπε ὁ Δῆμος.

Ἔφυγε τραγουδώντας.

Τά άστεία του Δήμου.

Άννα

Μπιρμίζω
8-3-1973

- Γιατί έχετε μουσική;
- Γιατί είναι αυτός ό πίνακας;
- Γιατί μυρίζει έτσι εδώ;
- Πόσες άγελάδες έχετε;

An illustration of a young boy with short, dark hair, wearing a dark, short-sleeved shirt and shorts. He is standing and pointing his right hand towards a series of musical notes on a staff. The notes are floating in the air. In the background, there is a window with a small table in front of it holding a portable cassette player and some plants. The scene is set within a simple wooden frame.

Δῆμος

- Γιά νά χορεύουν οί ἀγελάδες.
- Γιά νά μάθουν γράμματα οί ἀγελάδες.
- Γιατί δέ λούζουμε τίς ἀγελάδες μέ μοσχοσάπouno.
- Μέτρα τίς οὐρές τους γιά νά μάθεις.

Τά παιδιά ξεκαρδίστηκαν στά γέλια
μέ τά ἀστεῖα τοῦ Δήμου!

► Μπορεῖς ν' ἀπαντήσεις σωστά στίς ἐρωτήσεις τῆς Ἄννας;

Ὁ Δῆμος ἀρμέγει τίς ἀγελάδες

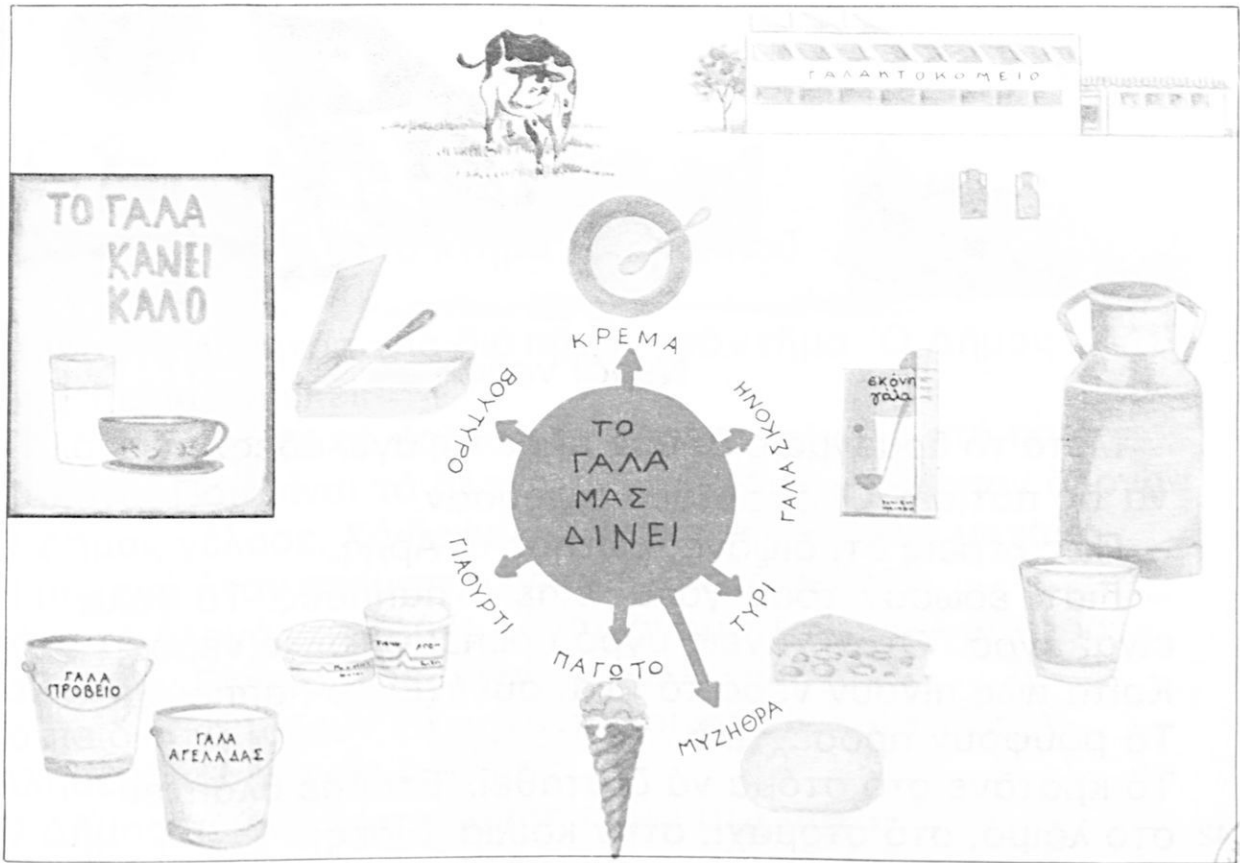
Ὁ παππούς ἦρθε στό στάβλο.

Ὁ Δῆμος ἔπιασε πρῶτα
τήν Μπιρμπίλω κι ἄρχισε
νά τήν ἀρμέγει. Μετά θ' ἀρμέξει
καί τίς ἄλλες δύο ἀγελάδες.
Τί γρήγορα πού δουλεύουν
τά μαθημένα χέρια τοῦ Δήμου!

Τά παιδιά κοίταζαν μ' ἀνοιχτό
τό στόμα. Κάτι τέτοιο δέν εἶχαν
ξαναδεῖ. Τό γάλα ἔτρεχε συνέχεια
μέσα στόν κάδο.

– Στά μεγάλα βουστάσια
τό ἄρμεγμα γίνεται μέ ἠλεκτρικό
μηχάνημα, ἐξήγησε ὁ παππούς
στά παιδιά.

Νερό! νερό!

Μετά τό ἄρμεγμα ὁ Δῆμος πῆρε τίς ἀγελάδες,
νά τίς ποτίσει. Οἱ ἀγελάδες διψοῦσαν.

– Πῶς ξέρεις ὅτι διψᾶνε; ρώτησε ὁ Ἄρης.

– Γιατί ἔδωσαν τόσο γάλα, εἶπε ὁ παππούς. Τό γάλα
εἶναι ὑγρό. Ὅταν χάνεις ὑγρό πρέπει νά πιεῖς νερό.
Κοίτα πῶς πίνουν νερό τά ζῶα, συνέχισε ὁ παππούς.
Τό ρουφοῦν προσεχτικά.

Τό κρατᾶνε στό στόμα νά ζεσταθεῖ. Ἐτσι δέ βλάπτει
42 στό λαιμό, στό στομάχι, στήν κοιλιά. Εἶδες;

Στό κτήμα του παππού

Μετά τό φαγητό τά παιδιά πήγαν στό κτήμα. Ὁ Δῆμος
τούς περίμενε ἐκεῖ.

- Ἐλάτε νά δεῖτε τά πολλά μας ἄλογα, φώναξε στά παιδιά.
 - Ἄλογα; Ποῦ εἶναι τά ἄλογα; Τά παιδιά δέν ἔβλεπαν ἄλογα.
- Ὁ Δῆμος γέλασε. Χάιδεψε μέ ἀγάπη τήν κίτρινη μηχανή.
Ἡ μηχανή ἦταν σταματημένη δίπλα στό φράχτη.
Νάτα τά ἄλογά μας! Αὐτό τό μηχανήμα ὀργώνει γρήγορα
καί βαθιά. Εἶναι σάν νά ἔχουμε πολλά ἄλογα!
Τά παιδιά κοιτάζουν τή μηχανή. Κοιτάζουν καί τό Δῆμο.
Ἀλήθεια πόσα ξέρει ὁ Δῆμος!
Ὁ Δῆμος μέ ἓνα χόπ πήδησε πάνω στή μηχανή.
Θά κάνω ἓνα γύρο νά δεῖτε, εἶπε στά παιδιά.

– Μή! Μήν κάνεις κανένα γύρο, παρακάλεσε ή Φανή.
Φοβάμαι τά άλογα!
Τά παιδιά γέλασαν.

‘Ο Δήμος μέ άλλο ένα πήδημα κατέβηκε από τή μηχανή.
– ‘Αστεία σās τό έκανα, είπε στά παιδιά. Μόνο οί μεγάλοι
όδηγοϋν τή μηχανή.

‘Ο Άρης άπλωσε τό χέρι. Χάιδεψε κι αυτός τήν κίτρινη
μηχανή.

“Υστερα τά παιδιά ἔκαναν ἓνα γύρο στό κτῆμα. Ἦθελαν νά δοῦν κι ἄλλα πράγματα.

– Ἐδῶ εἶναι τό κοτέτσι μας, εἶπε ὁ Μῆτρος.
Ἦ Μῆτρος ὄλα τά λέει μέ τό «μας». «Ἦ μηχανή μας, τό κοτέτσι μας, οἱ ἀγελάδες μας». Ἦ Μῆτρος βοηθάει τόν παππού καί τόν ἀγαπάει. Κι ὁ παππούς ἔχει τό Μῆτρο σάν παιδί του. Καί τά παιδιά ἀγάπησαν πολύ τόν Μῆτρο.
Ἦ Ἄρης κι Ἦ Ἄννα κάλεσαν τό Μῆτρο νά ἴρθει στήν πόλη.

Παραπέρα τά παιδιά εἶδαν κι ἄλλα ζῶα.
Εἶδαν: Τό γαῖδουράκι, τό γουρουνάκι, τό σκυλί, τό ἄλογο, τά ἀρνάκια, τά γατάκια.

► Μήπως ξέρεις ποιό ζῶο:
βελάζει;
γαβγίζει;
γρυλίζει;
γκαρίζει;

νιαουρίζει;
μουγκρίζει;
κακαρίζει;
χλιμιντρίζει;

Τά χελιδόνια

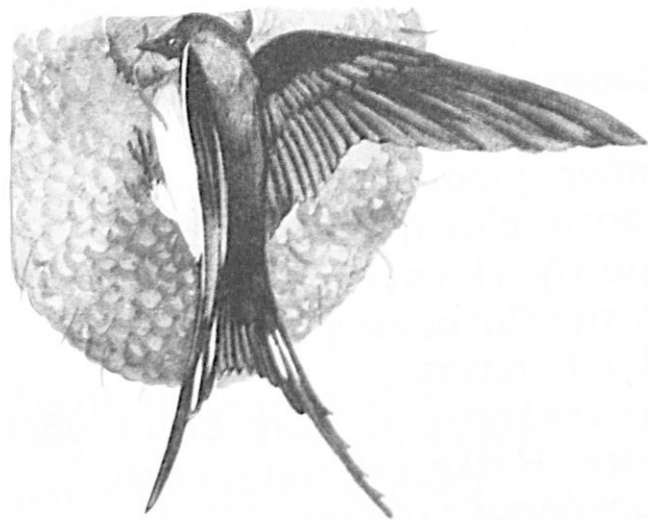
– Νά τά χελιδόνια! φώναξε ό Μήτρος, καθώς γύριζαν στό σπίτι. "Έδειξε στά παιδιά τή χελιδονοφωλιά.

Νά, ή φωλιά τους! Ξανάρθαν. Κάθε χρόνο έρχονται.

Τά παιδιά κοίταξαν εκεί πού έδειχνε ό Μήτρος. Είδαν τά χελιδόνια νά πηγαινοέρχονται στή φωλιά.

46 'Η φωλιά ήταν κάτω από τό μπαλκόνι του σπιτιού.

Ἡ χελιδονοφωλιά

Πάνω ἀπ' τό παράθυρό μας
μέρες τώρα δυό πουλιά
χτίζουν, χτίζουν μιά φωλιά.

Χτίζουμε καί τραγουδοῦνε
καί τή στρώνουν ἀπαλά
μ' ἄχυρα πολύ ψιλά.

Καί σέ λίγο οἱ φτερωμένοι
τοῦ σπιτιοῦ μας μουσικοί
θά 'χουν αὐγουλάκια ἐκεῖ.

Ἄχ! κανεῖς δέ θά πειράξει
τότε τά καλά πουλιά
στή μικρούλα τους φωλιά.

25 Μαρτίου

Ντίν ντάν! Ντίν ντάν! χτυπᾶνε χαρούμενα οἱ καμπάνες.

– Σήμερα ἔχουμε μεγάλη γιορτή, εἶπε ἡ μητέρα.

Γιορτάζουμε τόν Εὐαγγελισμό τῆς Παναγίας.

Γιορτάζουμε καί τή λευτεριά τῆς Πατρίδας μας.

– Γιορτάζει κι ὁ παππούς, εἶπε ἡ γιαγιά.

“Ὅλη ἡ οἰκογένεια πάει στήν ἐκκλησία. Ὁ Ἄρης ἔχει ντυθεῖ φουστανελάς. Εἶναι ὅλο καμάρι. Ἡ πλατεία τοῦ χωριοῦ εἶναι στολισμένη μέ τίς ἀσπρογάλανες σημαῖες.

Μιά μεγάλη ἐπιγραφή γράφει: Ζήτω τό Ἕθνος.

“Ὅλα τά παιδιά κρατοῦν χάρτινες σημαιοῦλες καί τίς κουνοῦν.

“Ὅταν τελείωσε ἡ ἐκκλησία τά παιδιά φίλησαν τόν παππού καί τοῦ εὐχήθηκαν χρόνια πολλά.

48 – Εὐχαριστῶ, παιδιά μου. Ζήτω τό Ἕθνος! εἶπε ὁ παππούς.

– ‘Ωραία ημέρα γιορτάζει ο παππούς! είπε ή Φανή.

‘Ο παππούς τή σήκωσε ψηλά.

‘Από εκεί ψηλά ή Φανούλα κούνησε δυνατά τή σημαία της
καί φώναξε κι αυτή: Ζήτω!

‘Ο φουστανελάς

Τούτη ή όμορφη στολή
πού μου’ βαλε ή γιαγιά μου
μου ταίριαξε τόσο πολύ
καί χαίρεται ή καρδιά μου.

Γι’ αυτό στή σημερινή γιορτή
πού’ναι ή πιό μεγάλη
στολίστηκα κι έγώ μ’ αυτή
κι άκόμα τόσοι άλλοι.

Ἦρθε ἡ ἄνοιξη!

- Τὴν ἄλλη μέρα ἡ οἰκογένεια γύρισε στὴν πόλη.
Στὸ δρόμο τὰ παιδιά ἔβλεπαν τὰ ἀνθισμένα δέντρα,
τὰ πράσινα λιβάδια, τὰ πουλιά πού πετοῦσαν χαρούμενα.
– Ἦρθε ἡ ἄνοιξη! εἶπε ἡ μητέρα. Ὅλα ἄλλαξαν. Βλέπετε
τὸ χρῶμα πού ἔχουν τὰ βουνά; Τὰ χιόνια ἔλιωσαν.
Ὅλα ἀνθίζουν. Σιγά σιγά θά λουλουδιάσει ὁ τόπος.
Ἡ βροχούλα ἔχει ποτίσει ὅλα τὰ φυτά. Κοιτάξτε πόσο ἔχουν
ζωντανέψει!
- Πότε ἔρχεται ἡ ἄνοιξη; ρώτησε ἡ Ἄννα.
– Μετά τὸ χειμῶνα, εἶπε ἡ μαμά. Νά, τώρα ἔχουμε
ἄνοιξη.
- 50 Τί ωραία πού εἶναι ἡ ἄνοιξη!

Ἄνοιξη

Ἦρθες, ἄνοιξη, καί νά,
λιώνει πιά τό χιόνι.
Βάζει ἡ γῆ τά γιορτινά
καί λουλούδια ἀπλώνει.

Γύρισες μ' ἄλλα πουλιά,
μαῦρο χελιδόνι,
καί μᾶς χτίζεις τή φωλιά
κάτω ἀπ' τό μπαλκόνι.

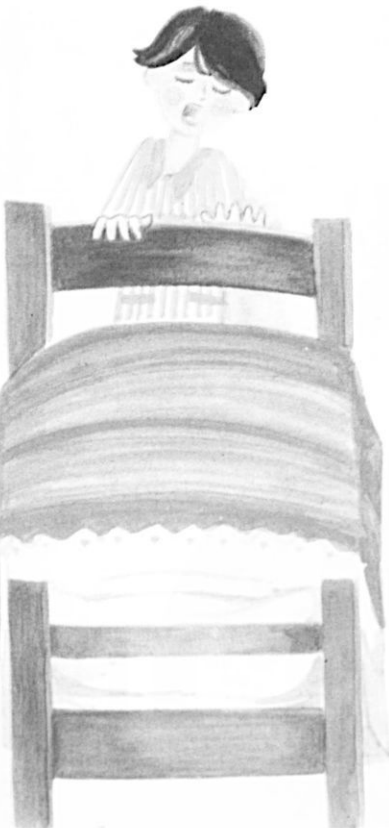

Στό σπίτι

Όταν έφτασαν στό σπίτι είχε νυχτώσει. Ή Φανή κοιμόταν γιά καλά στήν άγκαλιά τής μαμᾶς.

Ό Άρης κι ή Άννα μισονυσταγμένα έκαμαν τήν προσευχή τους. Ξάπλωσαν στά κρεβάτια τους νά κοιμηθοῦν. Αὔριο έχει σχολείο!

Καληνύχτα

Κουράστηκα πιά, πάω νά κοιμηθῶ
τά μάτια μου κλείνουν, δέν τά κρατῶ.
Θεούλη μου, στείλε τή δικιά σου ματιά
πάνω σέ μένα καί σ' ὅλα τά παιδιά.

Ἄν ἔκανα κάτι ὄχι σωστό
παράβλεψέ το, Θεέ μου, παρακαλῶ.
Ξέρω πώς εἶσαι τόσο καλός
συγχώρεσέ μας ὅλους, ἀφοῦ εἶσαι Θεός.

Νυστάζω, Θεούλη, πάω νά κοιμηθῶ
τά μάτια μου πιά δέν τά βαστῶ.
Καί κάτι ἀκόμα θέλω νά πῶ
δῶσ' στούς γονιούς μου κάθε καλό.

ΠΑΜΕ ΝΑ ΨΩΝΙΣΟΥΜΕ

Στήν αγορά

Τό Πάσχα φτάνει. Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά μέ τούς γονεῖς τους πᾶνε στήν αγορά νά ψωνίσουν.

Χρειάζονται πολλά πράγματα. Ἡ μαμά θέλει μιά φούστα. Τά παιδιά θέλουν παπούτσια.

Ὁ πατέρας θά αγοράσει ἕνα πουκάμισο.

– Βέβαια θά πάρουμε καί παιχνίδια, λέει ὁ πατέρας.

Ὁ Μάνος λέει:

– Ἐγώ θέλω κι ἕνα βιβλίο μέ ζῶα.

– Καλά, λέει ἡ μαμά, θά δοῦμε.

Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν βιάζονται νά ψωνίσουν πρῶτα

56 τά τρόφιμα.

Φοβοῦνται ὅτι τὰ καλά εἶδη θά τελειώσουν γρήγορα. Ἡ μαμά βγάζει ἀπό τήν τσάντα της ἕνα σημείωμα. Σ' αὐτό ἔχει γράψει τί πράγματα χρειάζονται.

Τά παιδιά βιάζονται ν' ἀγοράσουν παιχνίδια. Γίνεται μιά συζήτηση. Τελικά συμφωνοῦν. Νά μείνουν τά παιδιά ἔξω ἀπό τή βιτρίνα νά κοιτάζουν τά παιχνίδια. Οἱ γονεῖς νά πᾶνε γιά τὰ τρόφιμα. Ὕστερα νά πᾶνε ὅλοι μαζί γιά τὰ ἄλλα ψώνια.

Μπροστά στή βιτρίνα

“Ένα δύο, έν’ δυό
εύζωνάκι γοργό
θέλω τοῦτο, θέλω κεῖνο
θέλω τρένο ἤλεκτρικό.

Νά ’χα τή μεγάλη κούκλα
μέ τά κόκκινα μαλλιά!
Νά ’χα τά ψηλά καράβια
μέ τά θαλασσιά πανιά!

“Αχ! ἡ βιτρίνα εἶναι στή μέση
58 ἀπό κεῖνα κι ἀπό μᾶς!

Ποπό! κοῦκλες τί πολλές!
καί μεγάλες καί μικρές!
Νά 'χα κείνες πού κοιμίζεις
νάι νάι νανουρίζεις.

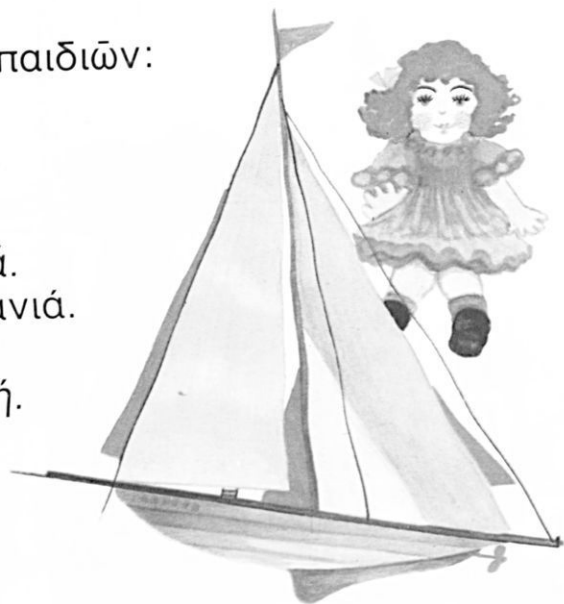
Νά 'χα κείνα τά ξυλάκια
πού τά φτιάχνουνε σπιτάκια!
Νά 'χα κείνα τά ζωάκια
τ' ἀρκουδάκια, τά γατάκια!

Ἄχ! κι ἡ βιτρίνα εἶναι στή μέση
ἀπό κείνα κι ἀπό μᾶς.

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά ἔγραψαν ἓνα σημεῖωμα.
Ἔγραψαν ποιά παιχνίδια τούς ἀρέσουν περισσότερο.
Θέλουν νά τό διαβάσουν οἱ γονεῖς τους.

Νά τί ἔγραφε τό σημεῖωμα τῶν παιδιῶν:

Μᾶς ἀρέσει:
Ἡ κούκλα μέ τά κόκκινα μαλλιά.
Τό караβάκι μέ τά θαλασσιὰ πανιά.
Τό καφετί ἀρκουδάκι.
Τό τρενάκι μέ τή μαύρη μηχανή.
Τό φόρεμα τῆς κούκλας.
Ἡ μεγάλη μπάλα.

60 Οἱ γονεῖς ἀγόρασαν τήν κούκλα καί τό караβάκι.

Στά άλλα καταστήματα

Τί καλά! Τελείωσαν μέ τά τρόφιμα καί τά παιχνίδια.

– Πάμε γιά τά παπούτσια τῶν παιδιῶν τώρα; ρώτησε ὁ πατέρας.

Συμφώνησαν ὅλοι.

– Θά μοῦ πάρεις τά κόκκινα πέδιλα; ρώτησε ἡ Χαρά πηδώντας.

– Ἐμένα τά καφετιά, ἔ, μαμά; ρώτησε κι ὁ Μάνος.

Εἶχαν τόση χαρά καί τά δύο.

– Νά, ἐδῶ εἶναι ἕνα ὠραῖο κατάστημα μέ παπούτσια.

Ἐλάτε νά τά διαλέξετε μόνοι σας, εἶπε ἡ μητέρα.

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά τά ἔχασαν μέσα στό μαγαζί.

Δέν ἤξεραν πιά τί ἤθελαν.

– Νά βοηθήσω; ρώτησε ἡ μαμά.

– Ναί, κούνησαν τό κεφάλι καί τά δύο παιδιά.

Σέ λίγο τά δίδυμα πηδοῦσαν ἀπό χαρά. Τώρα κρατοῦσαν στό χέρι ἀπό ἓνα πακέτο μέ πολύ ὄμορφα πέδιλα. Αὐτά θέλαμε, εἶπαν τά παιδιά εὐχαριστημένα.

Μετά πῆγαν γιά τή φούστα τῆς μαμᾶς.

- Αὐτή νά πάρεις. Ὁ Μάνος ἔδειξε στή μαμά μιά ωραία φούστα
- Ναί, μ' ἀρέσει, συμφώνησε ἡ μαμά. Τήν ἀγόρασε.

“Υστερα θά συνέχισαν σέ ἄλλα καταστήματα τά ψώνια τους.

Μπορεῖς νά βρεῖς σέ ποιά ἄλλα καταστήματα θά πᾶνε;

- Οὐφ! ἐπιτέλους! Τελείωσαν μέ τά ψώνια.
 - Πεινάω! λέει ὁ πατέρας.
 - Κι ἐγώ! λέει ἡ Χαρά.
 - Κι ἐγώ! λέει ὁ Μάνος.
 - Κι ἐγώ! λέει ἡ μητέρα.
 - Νά πᾶμε νά φᾶμε κάτι; ρώτησε ἡ μητέρα.
- Τά παιδιὰ καταχάρηκαν. Πολύ τούς ἀρέσει νά τρῶνε ἔξω.
- Νά πᾶμε σ' ἓνα ἐστιατόριο νά φᾶμε, εἶπε ὁ Μάνος.
 - Ναί, εἶπαν ὅλοι.
- "Ἐνα καλό φαγητό μᾶς χρειάζεται αὐτήν τήν ὥρα, εἶπε ὁ πατέρας. Ἄλλά ποῦ νά πᾶμε; "Ἐχει ἐδῶ κοντά ἐστιατόριο;
- Νά ρωτήσουμε, εἶπε ἡ μητέρα.
- Ἡ Χαρά κι ὁ Μάνος ἄρχισαν νά ρωτοῦν.
- Μερικοὶ ἄνθρωποι ἀπαντοῦσαν εὐγενικά.

Άπό τίς παρακάτω άπαντήσεις ποιές νομίζεις ότι είναι εϋγενικές;

- Δέν ξέρω δυστυχώς.
- Είμαι ξένος.
- Τί μέ περάσατε έμένα, γραφείο πληροφοριών;
- Έστιατόριο; Όρεξη έχετε; Ποϋ νά ξέρω;
- Διαβάστε τίς έπιγραφές νά τό βρείτε.
- Νά, λιγάκι άριστερά είναι τό έστιατόριο «Γωνιά». Έκει μπορείτε νά φάτε καλά.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ *ἡ Γωνιά*

▶ Στο σπίτι άνοιξαν τὰ πακέτα μέ τὰ ψώνια.
Μπορείς νά βρεῖς, ποῦ θά τὰ βάλουν;

Τό κρέας καί τὰ τυριά

Τό ψωμί

Τά λουλούδια

Τά παιχνίδια

Τή φούστα

Τά φρούτα

στό δωμάτιο τῶν παιδιῶν.

στή φρουτιέρα.

στό ψυγεῖο.

στήν ψωμοθήκη.

στό ἀνθοδοχεῖο.

στή ντουλάπα τῆς μαμᾶς.

Τά κόκκινα αὐγά

Σήμερα εἶναι Μεγάλη Πέμπτη. Ἡ μαμά βάφει τά αὐγά κόκκινα. Ὁ πατέρας τή βοηθάει. Κρατάει τό χρόνο μέ τό ρολόι στό χέρι. Ὁκτώ λεπτά χρειάζονται τά αὐγά, γιά νά γίνουν ώραῖα.

Ἡ μαμά βάφει κάθε χρόνο τά αὐγά κόκκινα. Κάθε Πάσχα.

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά βοηθοῦν κι αὐτά τή μαμά.

– Τώρα! φωνάζει ὁ Μάνος κάθε φορά, πού ἡ μαμά βάζει στό βραστό νερό τό συρματένιο καλαθάκι μέ τά δέκα αὐγά.

Ἄμέσως ὁ πατέρας παρακολουθεῖ τό λεπτοδείκτη.

– Τώρα! φωνάζει ἡ Χαρά κάθε φορά, πού ὁ πατέρας κάνει νόημα, ὅτι πρέπει νά βγοῦν τά αὐγά.

Τά παιδιά τρέχουν μέσα ἔξω. Χαίρονται κάθε φορά πού τό καλαθάκι βγαίνει μέ δέκα κατακόκκινα αὐγά.

Ὅταν τελείωσε τό βάψιμο τῶν αὐγῶν, στόλισαν ὅλοι μαζί τό μεγάλο δωμάτιο. Τί ὁμορφο εἶναι τώρα τό δωμάτιο μέ τά κόκκινα αὐγά καί τά μυρωδάτα κουλούρια!

Καί τοῦ χρόνου, λένε ὅλοι στή μαμά. Ἡ μαμά τοὺς φιλεῖ ὅλους κι εὐχεται κι αὐτὴ καί τοῦ χρόνου.

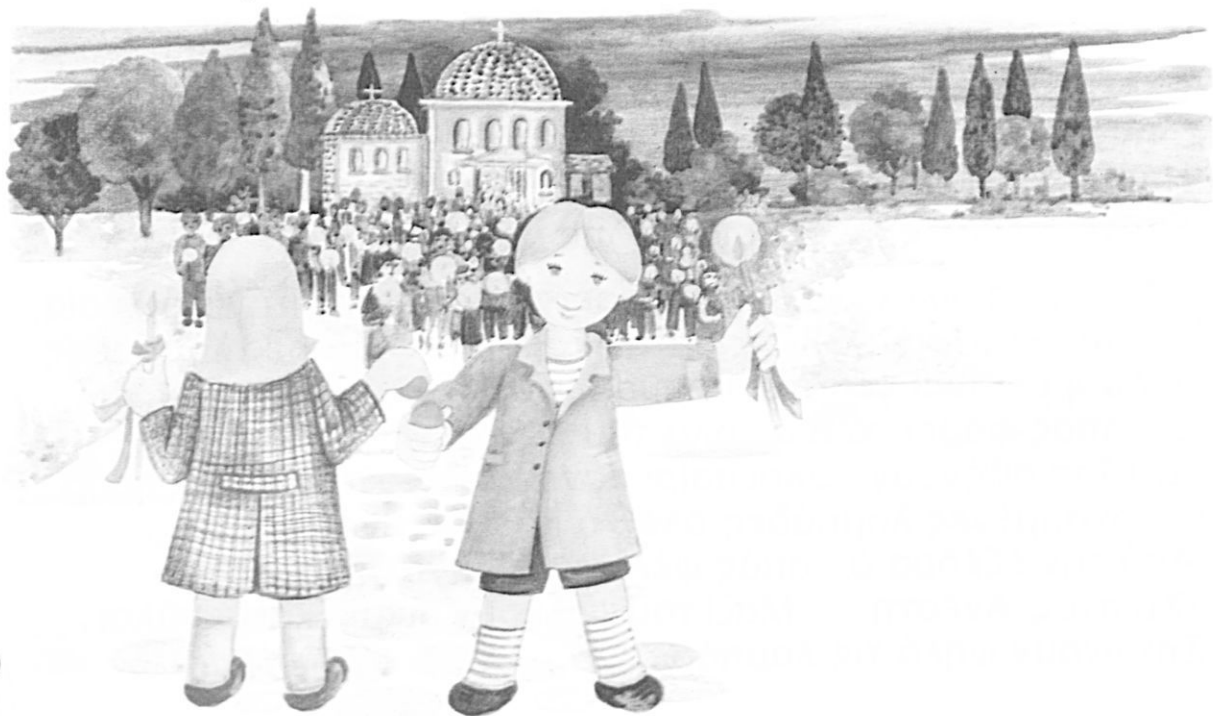
Στήν Ἀνάσταση

Ντίν ντάν! Ντίν ντάν! Οἱ καμπάνες χτυποῦν χαρούμενα.
Ἐλᾶτε νά γιορτάσουμε τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας, λένε
τραγουδιστά.

Ἡ μητέρα ξύπνησε τά παιδιά, γιά νά πᾶνε στήν ἐκκλησία.
Ἐλᾶτε, τούς εἶπε. Ὁ Χριστούλης σᾶς περιμένει.

Σέ λίγο ἡ οἰκογένεια ἔχει πάρει τό δρόμο γιά τήν ἐκκλησία.
Ἡ Χαρά κι ὁ Μάνος κρατοῦν μέ καμάρι τίς ἄσπρες λαμπάδες.
Οἱ δρόμοι εἶναι γεμάτοι κόσμο. Ἡ ἐκκλησία φεγγοβολάει.
Ὁ παπάς φορεῖ τά πιό καλά του ἄμφια.
Τά φῶτα σβήνουν. Ὅλοι παίρνουν τό ἅγιο φῶς ἀπό τόν παπά.
Μέ ἀναμμένες λαμπάδες ὅλος ὁ κόσμος βγαίνει ἔξω.
Ἀπό τήν ἐξέδρα ὁ παπάς ψέλνει μέ δυνατή φωνή
«Χριστός Ἀνέστη...». Μαζί του ψέλνουν μικροί καί μεγάλοι.
Σηκώνουν ψηλά τίς λαμπάδες.

Πολλά παιδιά ανάβουν αστράκια: τσάφ τσούφ, τσάφ τσούφ.
"Αλλα τσουγκρίζουν κόκκινα αυγά: τσάκ τσούκ, τσάκ τσούκ.
"Όλοι οί άνθρωποι φιλιούνται καί λένε: Χριστός 'Ανέστη.

Χριστός ανέστη

Ἄνοιξη πέρασε στή γῆ,
φύλλα γεμίσαν τά κλαδιά.
Λουλούδιασε κι ἡ πασχαλιά,
γιορτή τρανή στήν ἐκκλησιά.

Χριστός ανέστη! Τί χαρά!
Σωρός τά κόκκινα τ' αὐγά!
τσουγκρίζουν ὅλα τά παιδιά.
Πάσχα σέ κάθε γειτονιά.

Τό στεφάνι του Μάη

- Αὔριο γιορτάζουν τά λουλούδια. Εἶναι Πρωτομαγιά, εἶπε ὁ Μάνος.
- Κατέβηκε στόν κήπο. Ἡ Χαρά ἔτρεξε ἀπό κοντά.
- Τί θά κάνεις, Μάνο; ρώτησε.
- Θά μαζέψω λουλούδια, γιά νά κάνω τό στεφάνι του Μάη.
- Μόνος σου; ἀπόρησε ἡ Χαρά.
- Ὅχι, θά μέ βοηθήσεις κι ἐσύ.

Τά δύο παιδιά μάζεψαν μιά ἀγκαλιά λουλούδια. Βοήθησε κι ἡ μαμά. Ἔτσι κατάφεραν νά κάνουν ἕνα ὄμορφο στεφάνι γιά τήν Πρωτομαγιά.

72 Καί του χρόνου, εἶπε ὁ πατέρας, καθώς τό κρέμαγε.

Ἡ γιορτὴ τῆς μητέρας

Ἡ Χαρά κι ὁ Μάνος ἔτρεξαν πρῶι πρῶι μέ τά δῶρα στά χέρια καί φίλησαν τή μαμά.

– Χρόνια πολλά, μανούλα εἶπαν. Σήμερα γιορτάζεις.

– Ἄ! ἔκανε ἡ μαμά. Τί ώραῖα! Ἀλήθεια, σήμερα γιορτάζουν ὅλες οἱ μανοῦλες.

Ἡ μαμά ἀγκάλιασε τά παιδιά.

Ἦστερα ἄνοιξε τό πακέτο τοῦ Μάνου. Ἦταν ἓνα ώραῖο λεύκωμα γιά φωτογραφίες.

– Τί ὄμορφο! εἶπε. Πόσο τό ἤθελα!

Μύρισε καί τά φρέσκα γαρίφαλα τῆς Χαράς.

– Μμ... τί ώραῖα πού μυρίζουν! Φίλησε τά παιδιά. Εἶπε.

– Ναί, μά πῶς ἀγόρασαν τά παιδιά τά δῶρα;

– Αὐτό ἦταν τό μυστικό μας, εἶπε ὁ πατέρας. Τά παιδιά ἄνοιξαν τόν κουμπαρά τους. Εἶχα δώσει τό λόγο μου ὅμως νά μή σοῦ τό πῶ.

– Σās εὐχαριστῶ ὅλους, εἶπε ἡ μαμά.

Ἡ γιορτὴ τῆς μητέρας

Σήμερα ὅλα τὰ παιδάκια
ἔχουμε τρανὴ γιορτὴ,
εἶναι ἡ μέρα τῆς μητέρας
ὅλου τοῦ κόσμου ἡ γιορτὴ.

Τὴ μανούλα μας τιμᾶμε
μέ χαρά μας περισσὴ.
Ἡ μανούλα μας γιορτάζει
κι εἶν' γιὰ ὅλους μας γιορτὴ.

▶ Πώς αλλιώς λέμε:

- τόν παντοπώλη
 - τόν κρεοπώλη
 - τόν όπωροπώλη
 - τόν ξυλουργό
-

Ό Μάνος κι ή Χαρά παίζουn τό παιχνίδι μέ τά «άντίθετα».
Ό Χαρά κάνει τό αντίθετο άπ' αυτό πού κάνει ό Μάνος.

Ό Μάνος:

- τρέχει
- φωνάζει
- σηκώνεται
- φανερώνεται

Τί κάνει ή Χαρά;

ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

Τό κουδούνι

Τό κουδούνι χτύπησε
διάλειμμα θά γίνει
κι ὄλη ἡ τάξη πρόσχαρη
τό βιβλίο κλείνει.

Τά τρελά παιχνίδια μας
πάλι τ' ἀρχινοῦμε
καί δέν κουραζόμαστε
76 ὅσο κι ἂν πηδοῦμε.

Ντρίν! ντρίν! διάλειμμα

Ντρίν ντρίν ντρίν, χαρούμενα χτυπάει τό κουδουνάκι.
Διάλειμμα! Διάλειμμα!
Οϋφ! έπιτέλους! Τά παιδιά καταχάρηκαν. Πολύ τό αγαποϋν
τό κουδουνάκι τους. Αυτό πού χτυπάει γιά νά τελειώσει
τό μάθημα.

Τά παιδιά μέ χαρούμενες φωνές τρέχουν νά βγοϋν έξω.
"Έξω είναι ή αύλή. "Έξω είναι τό παιχνίδι. "Έξω είναι ή χαρά.
Τά παιδιά παίζουν στήν αύλή τοϋ σχολείου. Καμιά φορά
μαλώνουν γιά τό παιχνίδι.
"Ο Μάνος θέλει νά παίξουν τόπι. "Ο Πάνος κι ή "Αννα θέλουν
κυνηγητό. "Η Χαρά θέλει έκεϊνο πού θέλει ό Μάνος. "Ο "Αρης
θέλει μοτοσικλέτες.

Μπρ... μπρρρ... κάνει ό "Αρης. Σφίγγει μέ τίς χουφτες του
τίς λαβές τοϋ τιμονιου.

-"Οχι! "Οχι! φωνάζει ό Μάνος. Τόπι! Κλοτσάει τό τόπι του.

78 Πιάσ' το! φωνάζει δυνατά.

Τά παιδιά τρέχουν όλα μαζί πίσω από τό τόπι.

– Πιάσ' το! φωνάζει ο Άρης. Τώρα ξέχασε τή μοτοσικλέτα.

Πετάει τό τόπι.

– Πιάσ' το! φωνάζει κι ή Χαρά.

Ά! τί ώραία πού παίζουν τώρα όλοι μαζί.

Τά παιδιά «τά βγάζουν»

- 1 "Ακατα
μάκατα
σου κου του μπέ
ἄμπερ φάμπερ
βγέ!

- 2 Οὔφ! ἀνοησίες, φωνάζει
ὁ Πάνος. Δέ μοῦ ἀρέσει!
Νά τά ξαναβγάλουμε.

- 3 Ξέρω ἓνα καλύτερο,
λέει ἡ Ἄννα.
Ντό ρέ μί, φά σόλ λά
μοῦ 'φυγε ἡ σόλα.
"Όταν θά γυρίσει
θά ξανακολλήσει.

- 4 Ἡ Μαρία ρωτᾷει:
Νά πῶ ἓνα γρήγορο;
Πές το, λένε τά παιδιά.

Σάορα
κατίν
τίν!
τίν!

5 Οὐφ! οὐφ! οὐτ' αὐτά
εἶναι καλά, λέει
ἡ Ἑλένη.

6 Ὁ Χρῖστος λέει:
Ἄνεβα μῆλο,
κατέβα ρόδι
νά σέ ρωτήσω
πόσα θά πάρω,
πόσα θ' ἀφήσω.

7 Κι ἐγώ ξέρω ἓνα καλύτερο, λέει ἡ Ἰφιγένεια.
Τά βγάζει:

Ἄνέβηκα στήν πιπεριά
νά κόψω ἓνα πιπέρι
κι ἡ πιπεριά τσακίστηκε
καί μου ἔκοψε τό χέρι.

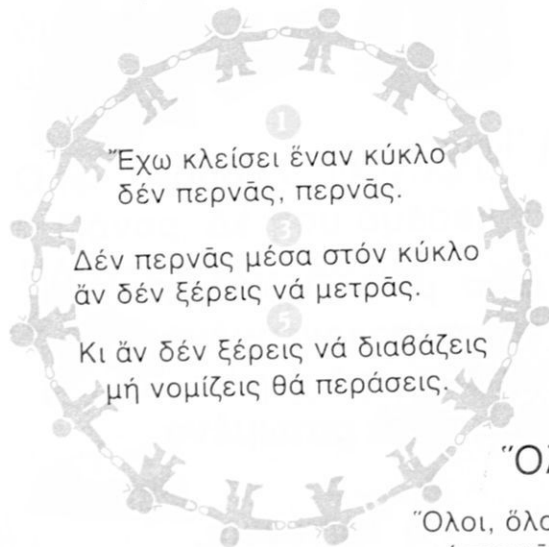
Δῶσ' μου τό μαντιλάκι σου
τό χρυσοκεντημένο
νά δέσω τό χεράκι μου
πού εἶναι ματωμένο.

Στά παιδιά ἄρεσε πολύ αὐτό πού ἤξερε ἡ Ἰφιγένεια.

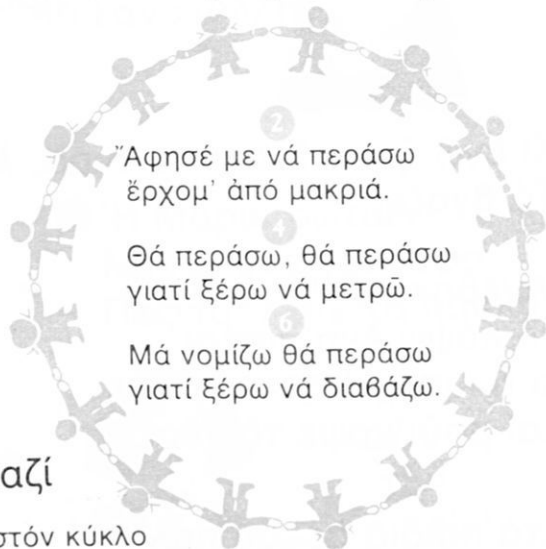
Δέν περνᾶς, περνᾶς!

Τά παιδιά ἔκαναν δύο κύκλους κι ἔπαιξαν τό παιχνίδι
«Δέν περνᾶς, περνᾶς».

Πρῶτος κύκλος

Δεύτερος κύκλος

“Ὅλοι μαζί

“Ὅλοι, ὅλοι μές στὸν κύκλο
καί περνῶ, περνῶ!

Ἀλλάζουν εἰκόνες

Ἡ Μαρία καί ἡ Ἄννα ἀλλάζουν εἰκόνες μέ ζῶα.

Ἡ Ἄννα ρωτᾷ: Πόσες εἰκόνες ἔχεις;

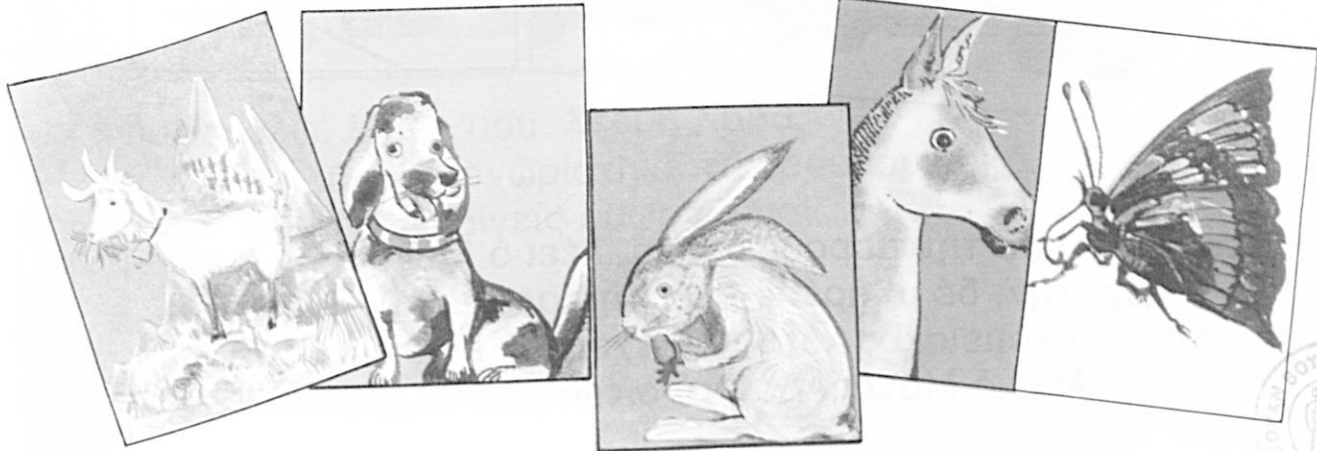
Θά μοῦ δώσεις τό κασικᾶκι;

Ἡ Μαρία λέει: Ἔχω δέκα. Τό κασικᾶκι τό θέλω.

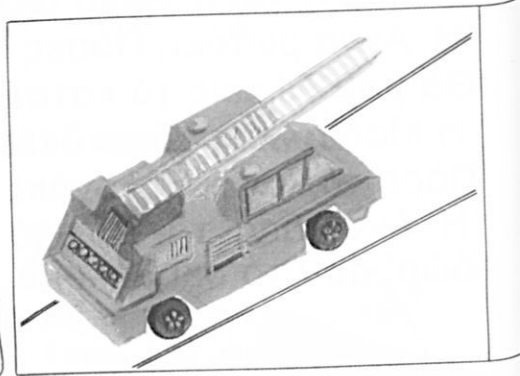
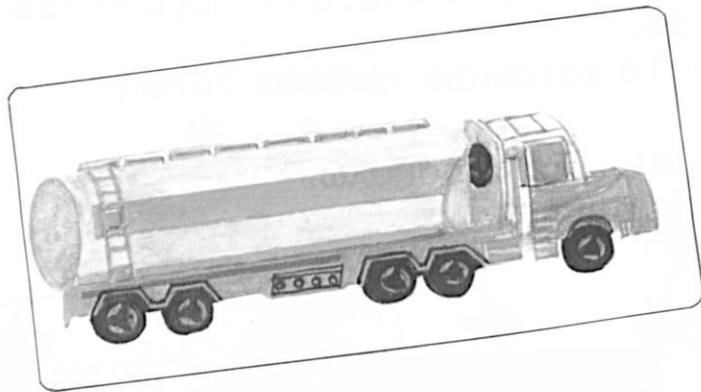
Πάρε τό καφετί ἀλογάκι.

Ἡ Ἄννα ἀπαντᾷ: Δέν τό θέλω. Σέ παρακαλῶ.

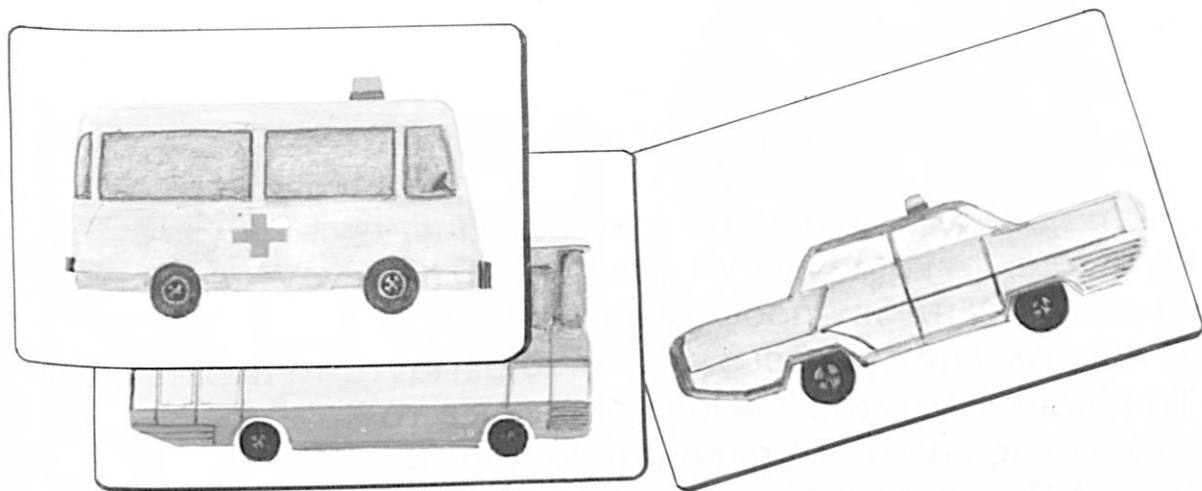
Δῶσ' μοῦ τό σκυλάκι μέ τίς βοῦλες.

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά ἀλλάζουν εἰκόνες μέ αὐτοκίνητα.

- Δῶσ' μου τὴν πυροσβεστική, λέει ὁ Μάνος.
 - Πάρ' την, δέ μ' ἀρέσει, λέει ἡ Χαρά. Μοῦ δίνεις τό νοσοκομειακό; Αὐτό πού ἔχει τόν κόκκινο σταυρό.
- 84 -Ὁχι! λέει ὁ Μάνος. Δέν τό δίνω, μοῦ τό χάρισε ὁ Νίκος.

-Σέ παρακαλῶ, Μάνο μου, λέει ἡ Χαρά.

Ὁ Μάνος μέ λύπη ἀποχωρίστηκε τό νοσοκομειακό.

-Πάρ' το! Θά μου τό δίνεις ὅμως νά παίζω;

-Ναί, ναί! λέει ἡ Χαρά.

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά τά πᾶνε μιά χαρά.

Ὁ κύρ Ἀλέξης ὁ ἐπιστάτης

Στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου ὁ κύρ Ἀλέξης ἔχει ἓνα μαγαζάκι.
Τὰ παιδιὰ τρέχουν ἐκεῖ νὰ ψωνίσουν. Σπρώχνονται.

Ὁ κύρ Ἀλέξης δέν προφταίνει νὰ πουλάει.

Ὁ κύρ Ἀλέξης ἀγαπάει ὅλα τὰ παιδιὰ. Πάντα τὰ περιποιεῖται.

Τὰ παιδιὰ βιάζονται. Ὁ Πάνος ἔσπρωξε τὸ Χρίστο.

Ὁ Χρίστος ἔπεσε. Τὰ ἄλλα παιδιὰ θύμωσαν.

Ὅχι, ὁ Πάνος δέ θά ξανασπρώξει.

Ἡ Μαρία θέλει ν' ἀγοράσει κουλούρι.

Ἡ Μαρία δέ βρίσκει τὰ λεπτά της. Τί νὰ κάνει; Θέλει
νὰ κλάψει. Ὁ κύρ Ἀλέξης τῆς δίνει τὸ κουλούρι. Λέει:
Δέν πειράζει, Μαρία. Αὔριο θά μοῦ φέρεις τὰ χρήματα.

Ἡ Μαρία πῆρε τὸ κουλούρι. Δίνει τὸ μισό στή Ζωή.

86 Τὰ παιδιὰ ἀγαποῦν πολὺ τὸν κύρ Ἀλέξη.

Αινίγματα

Ἡ Ἄννα καί ἡ Ἐλένη διαβάζουν ἓνα βιβλίο. Ἡ Ἐλένη διαβάζει:

Σάν αἶνιγμα

Δέν περπατᾶ
δέ στέκεται
δέν ξαπλώνει
δέν πετᾶ, δέ μιᾶ.
Ποτέ δέν ξυπνᾶ.
Τί εἶναι;

Δέ θά τό βρεῖς, γιατί δέν ὑπάρχει.

Εἶναι ἓνα μακαροτσαπικολινάκι!

88 Τά παιδιὰ γέλασαν. Προσπαθοῦσαν νά διαβάσουν
τό μακαροτσαπικο λινάκι.

Αϊνίγμα

Γιά όπλο έχει
βελόνες πολλές.
Ράφτης δέν είναι.
Ποιός είναι λές;

Ἡ Ἑλένη διαβάζει κι ἄλλα αἰνίγματα.
Κρύβει τή λύση τους μέ τό χέρι της.
Τά παιδιά σκέφτηκαν καί τά βρῆκαν.
Ἐσύ μπορεῖς;

- Τό ἀρνάκι μου τό κόκκινο
Θεός νά τό φυλάει.
Ἐάν φάει ξύλο τρέφεται
ἄν πιεῖ νερό ψοφάει.
- Ὅταν τό δένω περπατᾶ.
Ὅταν τό λύνω στέκεται.
- Μιά βαρκούλα φορτωμένη
στό λιμάνι πάει καί μπαίνει.

Γλωσσοδέτες

Ἡ Ζωή διαβάζει τὸν πρῶτο γλωσσοδέτη.
Θέλει νὰ τὸν πει ἄπ' ἔξω. Μπερδεύεται.
Τότε τὸ κάθε παιδί προσπαθεῖ νὰ πει
ἀπὸ ἓνα γλωσσοδέτη, πού ἔχει τὸ βιβλίο.

- Ἄσπρη πέτρα ξεξασπρη
κι ἀπὸ τὸν ἥλιο ξεξασπρότερη.
- Μιά πάπια, μά ποιά πάπια.
- Καρακάξα μέ τὰ καρακαξόπουλα.
- Καλημέρα, Καμηλιέρη.
Καμηλιέρη, καλημέρα.

Ντρίν ντρίν... μάθημα

Ξαφνικά ντρίν ντρίν... χτυπάει τό κουδουνάκι.
"Α! τί κρίμα! Πρέπει νά σταματήσει τό παιχνίδι.
Τό κουδούνι τώρα δέ χτυπάει χαρούμενα.
Τά παιδιά τό ξέρουν. Έτσι πρέπει τώρα νά χτυπήσει.
Ξέρουν ότι τό κουδουνάκι κάνει κι αυτό τή δουλειά του,
όπως καί τά παιδιά. Όπως κάνουν όλοι.
Τρέχουν όλα νά μπούν στήν τάξη γιά τό μάθημα.
Τό μάθημα είναι τώρα ή δουλειά τους.

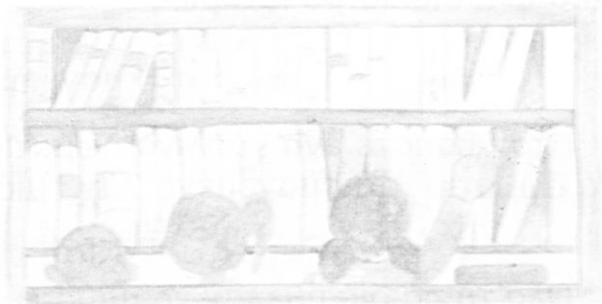

92 Παροιμία: «"Ανθρωπος αγράμματος ξύλο άπελέκητο».

ΟΛΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Δώσ' μου βιβλία

Ὁ Μάνος κι ἡ Χαρά ἐπιστρέφουν
τά βιβλία πού διάβασαν.
Ὅλα τά παιδιά δανείζονται
βιβλία ἀπό τή βιβλιοθήκη
τοῦ σχολείου. Τά παιδιά διαλέγουν
ὅ,τι τούς ἀρέσει.
Τά βιβλία παρακαλᾶνε τά παιδιά:
Πάρτε μας! Πάρτε μας!
Τά παιδιά διάλεξαν βιβλία
καί διάβαζαν.

Ἐπὶ ἑνὸς βιβλίου μετὰ ἱστορίας

Ἡ μαγικὴ λέξη

Ἦσαν κάποτε ἕνα γυάλινο δωμάτιο γεμάτο ωραῖα παιχνίδια. Τὸ δωμάτιο ἦταν μαγεμένο. Εἶχε μιά ἐπιγραφή πού ἐγραφε:

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΔΩΡΕΑΝ

“Ὅλα τὰ παιδιά ἠθελαν νά πάρουν παιχνίδια. Ὅταν ὅμως ἕνα παιδί πήγαινε νά μπεῖ στό γυάλινο δωμάτιο ἢ πόρτα ἐκλείνε σφιχτά.

– Θέλω τή μεγάλη κούκλα, ἔλεγε ἕνα κοριτσάκι. Ἡ πόρτα δέν ἄνοιγε.

– Θέλω τό χρωματιστό αὐτοκίνητο, ἔλεγε ἄλλο παιδάκι.

Ἡ πόρτα πάλι δέν ἄνοιγε.

– Θέλουμε τό ποδήλατο, ἔλεγαν ἄλλα παιδιά. Ἡ γυάλινη πόρτα ὅμως δέν ἄνοιγε.

Τότε ἦρθε ἕνα μικρό κοριτσάκι. Στάθηκε ἔξω ἀπό τή γυάλινη πόρτα. Εἶπε μιά λεξούλα μόνο: «Παρακαλῶ».

Ἀμέσως ἡ μεγάλη μαγεμένη πόρτα ἄνοιξε. Τό κοριτσάκι πέρασε
96 μέσα στό δωμάτιο μετὰ τὰ παιχνίδια.

Ἐπί τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου

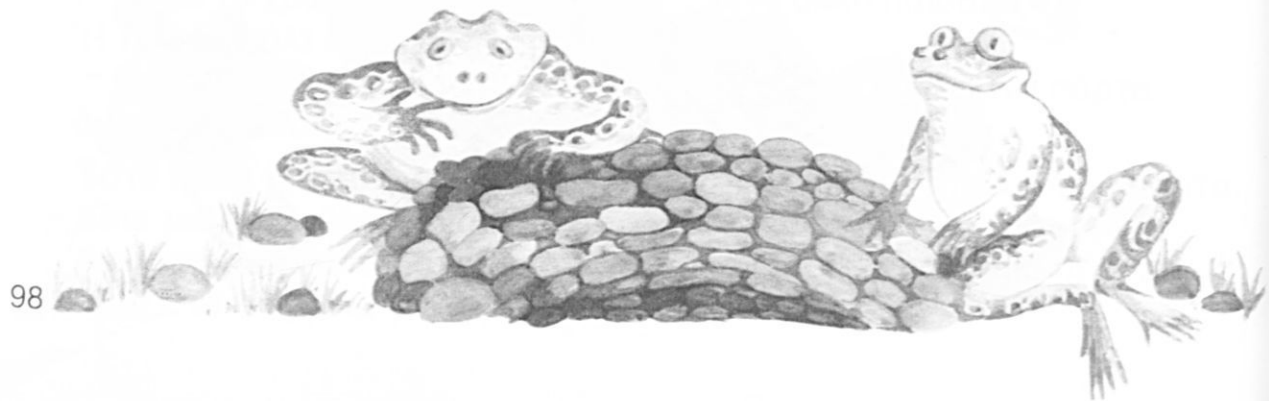
Οἱ βάτραχοι

Μία φορά κι ἕναν καιρό ζοῦσαν δύο βάτραχοι μέσα σέ μία λίμνη. Ἡ λίμνη ὅμως ξεράθηκε. Οἱ βάτραχοι δέν εἶχαν νερό. Τί νά κάνουν; Πῆραν δρόμο, λοιπόν, νά ψάξουν νά βροῦν νερό. Καθώς πήγαιναν βρῆκαν ἕνα βαθύ πηγάδι. Ἐσκυψαν καί εἶδαν κάτω πολύ νερό.

– Νά πηδήσουμε μέσα στό πηγάδι, συμβούλεψε ὁ ἕνας τόν ἄλλον.

Ὁ ἄλλος ὅμως ἀπάντησε:

– Ἐν ξεραθεῖ καί τό πηγάδι, πῶς θά ἀνεβοῦμε;

Ἀπό ἓνα περιοδικό

Ὁ Χάρης στό νοσοκομεῖο

Ὁ Χάρης εἶναι στό νοσοκομεῖο. Ἐκανε ἐγχείρηση σκωληκοειδίτιδας.

Ὁ Νίκος κι ἡ Μαρία, οἱ συμμαθητές του, πῆγαν νά τόν ἐπισκεφτοῦν μαζί μέ τούς γονεῖς τους.

- Γειά σου Χάρη, εἶπαν τά παιδιά μόλις μπῆκαν στό δωμάτιο 16.
- ὦ! γειά σας! εἶπε ὁ Χάρης.
- Τί κάνεις; πονᾶς; πῶς ἦταν ἡ ἐγχείρηση;
- Δέν κατάλαβα τίποτα. Κοιμόμουνα. Μόλις ξύπνησα, πονοῦσα λίγο. Τώρα εἶμαι καλά.

Ὁ Νίκος κι ἡ Μαρία ἀφήνουν ἓνα πακέτο στό κρεβάτι τοῦ Χάρη.

Ὁ Χάρης ἀνοίγει τό πακέτο. ὦ! ἓνα βιβλίο! Πόσο τό ἤθελα!

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Θά σᾶς τό διαβάσω ἀπόψε, εἶπε ὁ Χάρης στά ἄλλα ἄρρωστα

παιδάκια, πού ἦταν στά διπλανά κρεβάτια. Θέλετε;

Άπό ένα βιβλίο μέ άστείες ιστορίες

Ό σκαρφαλωτός
ό σκαρφαλογατοκυνηγός

Μιά φορά κι έναν καιρό
ήταν λέν' ένα παιδί καλό
σβέλτο, μά καί ζωηρό πολύ
πού σκαρφάλωνε σάν τό γατί.

Κάποια μέρα, πάει καιρός
νάτος στό ψηλό καμπαναριό.
Ξέρετε, φώναζε, ποιός είμ' έγώ;
100 ό σκαρφαλωτός, ό σκαρφαλογατοκυνηγός.

Κι από ἐκεῖ πού ἀνέβηκε ψηλά
τραβάει τό σκοινί καί τραγουδᾶ.
Κοίτα κόσμε, τό σκαρφαλωτό
τό σκαρφαλογατοκυνηγό!

Ὁ κόσμος τρόμαξε πολύ
κι εἶπαν: κινδυνεύει τό παιδί.
"Ὅλοι κοιτάζαν ἀπό κάτω σάν χαζοί
Πρόσεχε! φωνάζαν μέ μιά φωνή.

Μά ὁ σκαρφαλωτός
ὁ σκαρφαλογατοκυνηγός
γέλαγε, μά πάταγε γερά
κι ἔλεγε σέ ὅλους γειά χαρά!

Άπό ένα εικονογραφημένο βιβλίο

Ἡ Σοφία
μέ τό ὄχι

1 Σοφία, ἔλα στόν κήπο γιά χορό.
"Ὁχι! δέν ἀρέσει στή Σοφία αὐτό.

2 Σοφία, ἔλα νά παίξουμε κρυφτό.
"Ὁχι, ὄχι! λέει ἡ Σοφία, οὔτε αὐτό.

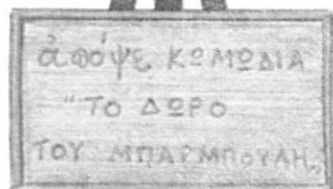
3 Σοφία, διάλεξε! Τί θέλεις; Τί;
102 Μά ἡ Σοφία βουλώνει τ' αὐτί..

4 Τότε τό «ὄχι» σου παίξε μονάχη
κι ὄλοι ἐμεῖς σοῦ γυρνᾶμε τή ράχη!

Ἐκ τῆς βιβλίου «Παιδικό θέατρο»

ΠΡΟΣΩΠΑ: Ο ΜΠΑΡΜΠΟΥΛΗΣ, Ο ΚΟΚΟΜΠΕΣ,
Ο ΚΟΚΟΒΓΕΣ, Η ΣΠΙΘΙΤΣΑ

Ἄνοιγει ἡ αὐλαία. Μπαίνει ὁ Μπαρμπούλης.

ΜΠΑΡΜΠ. (φωνάζει δυνατά). Κοκομπές! Κοκοβγές!

Σπιθίτσα! ποῦ εἶστε;

Μπά! ποῦ εἶναι τὰ παιδιά;

ΚΟΚΟΜΠ. (μπαίνει ἀπό ἀριστερά). Ἐδῶ, Μπαρμπούλη, ἐδῶ.

ΜΠΑΡΜΠ. Καλῶς τον τόν Κοκομπές! Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

ΚΟΚΟΜΠ. Ἐγὼ δέν ξέρω. Πάω νά δῶ (βγαίνει ἀπό δεξιά).

ΜΠΑΡΜΠ. (ψάχνει). Μπά; ἔφυγε; (φωνάζει) Κοκομπές! Κοκοβγές!

Σπιθίτσα!

ΚΟΚΟΒΓ. (μπαίνει ἀπό δεξιά) Ἐδῶ, Μπαρμπούλη, ἐδῶ.

ΜΠΑΡΜΠ. Καλῶς τον τόν Κοκοβγές! Μά ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;

ΚΟΚΟΒΓ. Ἐγὼ δέν ξέρω. Πάω νά δῶ. (βγαίνει).

ΜΠΑΡΜΠ. (ψάχνει) Μπά; ἔφυγε; (φωνάζει) Παιδιά! Ἐ!

ΣΠΙΘΙΤΣΑ (μπαίνει) Φώναξες Μπαρμπούλη; Τί θέλεις;

ΜΠΑΡΜΠ : Σās θέλω ὅλους ἐδῶ. Θέλω νά σās δώσω...

ΣΠΙΘΙΤΣΑ: Νά μās δώσεις; Ἄμέσως! (φωνάζει) Κοκομπές! Κοκοβγές!

Ὁ Μπαρμπούλης θέλει νά μās δώσει κάτι.

(Ὁ Κοκομπές καί ὁ Κοκοβγές μπαίνουν καί ἀγκαλιάζουν τόν Μπαρμπούλη).

ΜΠΑΡΜΠ.: Μπά! ἐδῶ εἶστε; Εἶπα κι ἐγώ...

ΚΟΚΟΜΠΕΣ - ΚΟΚΟΒΓΕΣ: Ἄχ! καλέ μας Μπαρμπούλη, δῶσ' μας.

Τί θά μās δώσεις; Ἄστεϊα σοῦ κρυβόμαστε.

ΣΠΙΘΙΤΣΑ: Ἄχ! κάτι θά μās δώσεις; ἔ; Μμά! Μμά! (Τά παιδιά τόν φιλᾶνε).

ΜΠΑΡΜΠ.: Μπράβο! Τί καλά παιδιά! Πολύ χαίρω.

(Τά χαϊδεύει. Τά παιδιά ἀνυπομονοῦν).

Λοιπόν... Θά σās δώσω κάτι... πού θά σās εὐχαριστήσῃ πολύ. (Βάζει τά χέρια στίς τσέπες).

ΠΑΙΔΙΑ: Ἄχ ἄχ ἄχ! δῶσ' το πιά! Σέ παρακαλοῦμε!

ΜΠΑΡΜΠ.: Θά σās δώσω...

ΠΑΙΔΙΑ: (Μέ ἀγωνία) Τί; τί; τί;

ΜΠΑΡΜΠ.: Χμ.. χμ.. Λοιπόν... σās δίνω μιά πολύ καλή συμβουλή:

Νά μῆν εἶστε περιέργοι.

104

ΠΑΙΔΙΑ: (χωρίς χαρά) Ἄ α α α ... εὐ χα ρι στοῦ με...

ΜΠΑΡΜΠ : (χαρούμενα) Καί βέβαια, τά τρία ώραϊα παιχνίδια
πού σās ἔφερα. (Βγάζει ἀπό τήν τσέπη του
τά τρία ώραϊα δωράκια καί τά μοιράζει).

ΠΑΙΔΙΑ: (Παίρνουν τά δῶρα μέ χαρά) Ζήτω ὁ Μπαρμπούλης!

Ἑλληνικά παραμύθια

Ἡ γάτα κουμπάρα

Μιά φορά μιά γάτα πῆγε καί βρῆκε ἕναν ποντικό καί τοῦ εἶπε νά γίνουν κουμπάροι, γιά νά μὴν τοὺς τρώει. Αὐτός τό εἶπε στά ἄλλα ποντίκια κι ἐκεῖνα τό δέχτηκαν κι ἔγιναν κουμπάροι.

Κάποτε εἶχαν γλέντι οἱ ποντικοί καί χορεύανε. Σάν τοὺς εἶδε ἡ γάτα ἔτσι πιασμένους στή σειρά, τaráχτηκε τό αἶμα της κι ἀγρίεψε καί ξέχασε τίς κουμπαριές καί ὅλα. Κι ἦταν πιά ἔτοιμη νά χιμήξει ἐπάνω τους. Τῆ βλέπει ὁ κουμπάρος της ὁ ποντικός καί τὰ κατάλαβε.

Μπροστά στό χορό πῆγαινε ἕνας ποντικός μέ κομμένη τήν οὐρά του. Ἄρχίζει τότε ὁ κουμπάρος τῆς γάτας νά τραγουδάει καί νά τοὺς λέει:

Κι ἐσύ ποντίκι κολοβό
κατά τήν τρύπα τό χορό.
Κι ἡ κουμπάρα μας ἡ γάτα
κατά μᾶς ἔχει τά μάτια.

Καί τρέξανε πιά οἱ ἔρημοι ὅλοι καί μπῆκαν μέσα στήν τρύπα
κι οὔτε ξαναφάνηκαν πιά.

Παροιμία:

«Ὁ ποντικός στήν τρύπα του μεγάλος ἄρχοντας εἶναι».

ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Διακοπές!

Σέ λίγο τό σχολειό μας κλείνει.
Στήν τάξη κανείς δέ θά μείνει.
Στήν ἀκτή, στό βουνό,
τί παιχνίδι θά γίνει!
Διακοπές! Πές: Ποῦ θά πᾶς;
Τί θά κάνεις; Τί ἀγαπᾶς;

Φασαρία

Νά πῶ Κυρία,
Νά πῶ ἐγώ;
Κι ἐγώ, κι ἐγώ!
Τί φασαρία!
Κυρία! Κυρία!
Τάκ, τάκ! ἤσυχία,
παρακαλῶ!

108 Νά σᾶς πῶ ἐγώ;

Ἠσυχία

Ἡ δασκάλα εἶπε στά παιδιά:
Καλύτερα νά γράψετε
τά σχέδιά σας γιά τίς διακοπές.
Ἦστε γρηγοροῦτε νά τά διαβάσουμε
στήν τάξη. Θέλετε;

Πού
θά περάσετε
τις διακοπές;

Στή Σίφνο

Πουθενά

Στό χωριό
του παππού

Στήν
κατασκήνωση

Στό βουνό

Ἐπὶ αὐτὰ ποῦ ἔγραψαν καὶ ζωγράρισαν τὰ παιδιὰ

Στὴ θάλασσα

Στὶς διακοπὲς θὰ πᾶμε κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ μένει ὁ θεῖος.
Ὁ θεῖος ἔχει βάρκα. Τὴ λένε «ΜΑΡΙΝΑ».
Ὁ πατέρας ἔρχεται κάθε Σάββατο. Θὰ παίζουμε στὴν ἄμμο.
Εἶναι ὠραῖα νὰ χτίζεις σπιτία καὶ νὰ τὰ χαλάει τὸ κύμα.

Μάνος

Κοντά στη θάλασσα

Έμεις θά πάμε ἐκεῖ πού πάμε κάθε χρόνο. Κοντά
στή θάλασσα. Θά πάρουμε μαζί μας καί τόν Τίμο.
Κάνουμε σχέδια μέ τό Μάνο τί θά κάνουμε ἐκεῖ.

Ψάρεμα, κολύμπι, παιχνίδι.

Έκεῖ εἶναι κι ὁ Στέλιος μέ τή Θάλεια.

Ἡ γιαγιά τά βράδια μᾶς λέει παραμύθια
κι ἐμεῖς ἀποκοιμιόμαστε.

Ἐγώ θέλω πολύ νά πάω στή θάλασσα.

Χαρά

Στό νησί

Ὁ Ἄρης, ἡ Φανή κι ἐγὼ θὰ πᾶμε ἐκεῖ πού πᾶμε κάθε χρόνο.
Μᾶς ἀρέσει πολύ. Ποῦ; Θά ρωτήσετε. Στή Σίφνο μας!
Ἔχετε πάει στή Σίφνο; Ξέρετε, εἶναι πολύ ὠραῖο νησί. Θά πᾶμε
μέ τό καράβι. Ἄλλά ἐκεῖ θὰ ἀνεβαίνουμε καί σέ γαῖδουράκια.
Ἐκεῖ ἔχουμε πολλούς φίλους καί θάλασσα ὅση θέλουμε.
Θά μαυρίσουμε ἀπό τόν ἥλιο.

Στή Σίφνο θά παίξουμε θέατρο γιά τήν παρέα μας, ὅπως κάναμε στό σπίτι. Θά παίξουμε ἕνα ἔργο πού θά φτιάξουμε μόνοι μας, γιά νά γελάμε. Θά κάνουμε καί ὀρχήστρα μέ διάφορα πράγματα: καπάκια, ποτιστήρια, κουδουνάκια καί ποτήρια μέ νερό. Ἡ Φανή θά μᾶς βοηθάει.

Καλές διακοπές
"Αννα

Ίσως στό χωριό

Νομίζω ὅτι θά πᾶμε σ' ἓνα χωριό. Λέω ἔτσι, γιατί ἀκόμη ἡ μητέρα μου δέν ἔχει ἄδεια. Ἡ μητέρα μου ἐργάζεται σ' ἓνα γραφεῖο. Ἐκεῖ πῆγα μιά φορά. Στόν τοῖχο ἦταν μιά ωραία φωτογραφία. Μοῦ ἄρεσε πολύ. Εἶπα τῆς μαμᾶς νά πᾶμε ἐκεῖ γιά διακοπές. Ἡ μαμά μου εἶπε: Αὐτό τό μέρος εἶναι μακριά. Δέν ἔχουμε τόσα χρήματα. Ἄμα πάρω ἄδεια θά πᾶμε σ' ἓνα μικρό χωριό κοντά μας. Ἐκεῖ θά περάσουμε πιό ώραῖα. Θά ἔχεις καί παρέα ὅλα τά παιδιά τοῦ χωριοῦ.
ᾠ! τί καλά! Μακάρι νά πᾶμε.

Στήν προπόνηση για κολύμβηση

Στις διακοπές δέ θα πάω πουθενά. Είμαι κολυμβητής. Κάθε μέρα έχω προπόνηση, για νά τά καταφέρω στους αγώνες. Θέλω νά γίνω ένας καλός αθλητής.

Όταν πέφτω στό νερό όλοι απ' έξω φωνάζουν. Έγώ όμως τίποτα δέν ακούω. Μόνο νά φτάσω γρήγορα θέλω.

Μετά τούς αγώνες θά έχω καιρό νά παίζω πιό πολύ. Άκόμη θά βλέπω στήν τηλεόραση τά παιδικά προγράμματα.

Άλέκος

115

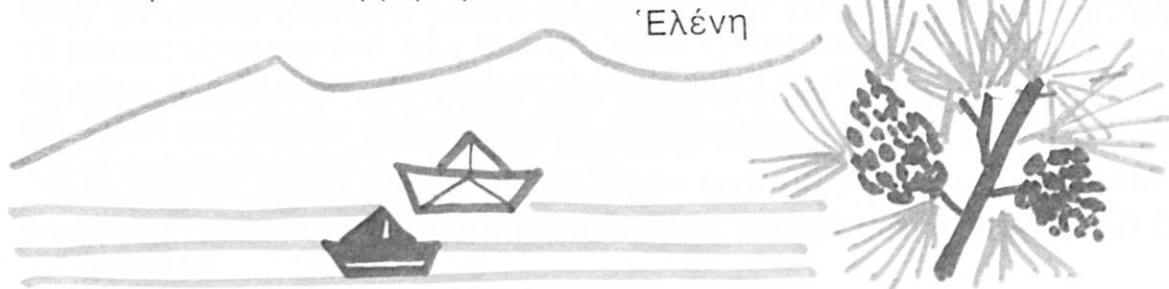
Στό βουνό

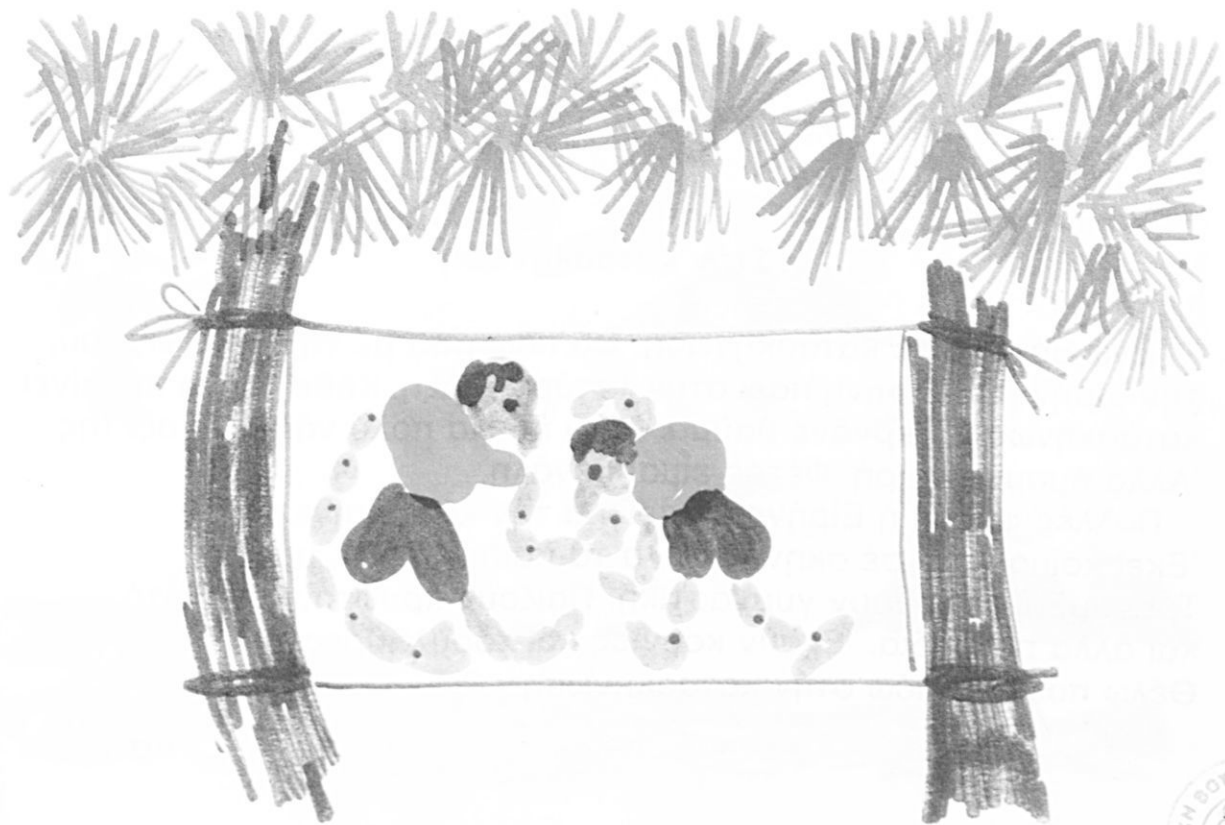
Ἐμεῖς θά πάμε σ' ἓνα ψηλό βουνό. Ἐκεῖ εἶναι τό χωριό καί τό σπίτι τῆς γιαγιάς μου. Ἐκεῖ ἔχω πολλούς φίλους. Στήν ἄκρη τοῦ χωριοῦ εἶναι ἓνα δάσος. Ἐχει πολλά δέντρα, τά ἔλατα.

Ὁ ἀδελφός μου, δέκα χρονῶν, κι ἐγώ θά φτιάξουμε Καραγκιόζη. Θά παίζουμε στά παιδιά. Μ' ἀρέσει ὁ Καραγκιόζης καί τό Κολλητήρι, τό παιδί του. Γελᾶμε πολύ μέ τόν Καραγκιόζη.

Στό χωριό εἶναι πολλές πηγές μέ δροσερό νερό. Τό νερό κυλάει ἤσυχα ἤσυχα στό αὐλάκι. Φτιάχνουμε πολλές βαρκοῦλες μέ χαρτί. Τίς βάζουμε στό αὐλάκι. Ἐκεῖνες ταξιδεύουν. Ἐμεῖς τίς χαιρετᾶμε.

Ἀκόμη ἀνεβαίνουμε ψηλά στό βουνό. Περπατᾶμε πολλή ὥρα. Ὅδοιπορία τό λέει ἡ μητέρα.

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Στήν κατασκήνωση

Ἐγώ θά πάω σέ κατασκήνωση. Θά πάω μαζί μέ τήν ἀδελφή μου, τήν Εἰρήνη. Ἡ Εἰρήνη πάει στήν Τετάρτη τάξη. Κάθε χρόνο πηγαίνει κατασκήνωση. Περνάνε θαῦμα. Ἐγώ ἤθελα πολύ νά πάω μαζί της. Ἄλλά ἤμουνα μικρή. Φέτος εἶμαι μεγάλη.

Πολλές φορές ἡ Εἰρήνη μιλάει γιά τήν κατασκήνωση. Ἐκεῖ κοιμοῦνται σέ σκηνές. Ὅλα τά παιδιά τρῶνε μαζί. Τραγουδοῦν. Κάνουν γυμναστική. Παίζουν κρυφτό, κυνηγητό καί ἄλλα παιχνίδια. Ἐχουν κούνιες καί τσουληθρες. Θέλω πολύ νά πάω στήν κατασκήνωση.

Κατερίνα

Στό χωριό

Τραγουδάω από τώρα, από χαρά! Τρεις μήνες διακοπές! Θά πάμε στό χωριό, ὅπως κάθε χρόνο. Ἐκεῖ θά μείνουμε δυό μήνες. Στό χωριό σηκώνομαι πολύ πρῶι. Ταΐζω μέ τή γιαγιά τίς κότες καί τά ἄλλα ζῶα. Μαζεύουμε σύκα καί ἀχλάδια. Μετά τρέχουμε μέ τή Ρέα καί παίζουμε στό δρόμο μέ τά ἄλλα παιδιά.

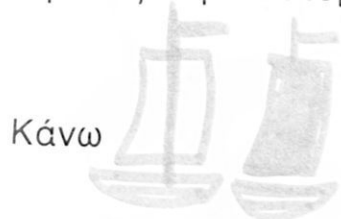
Ἡ Ρέα θέλει νά ῥθει στήν πόλη. Ἡ Ρέα λέει ὅτι τῆς ἀρέσει στήν πόλη. Θά ῥθει στήν πόλη γιά ἕνα μήνα. Μέ τή Ρέα θά πάμε νά δεῖ πολλά καί ὠραῖα πράγματα.

Πάνος

Στήν ἐξοχή ζωγραφίζοντας

Στίς διακοπές θά πάω μέ τή μητέρα μου στό σπίτι τῆς θείας μου.
Τό σπίτι εἶναι κοντά στή θάλασσα. Μ' ἀρέσει ἐκεῖ. Ἔχω παρέα
τά ξαδέλφια μου. Κολυμπᾶμε. Κάνουμε βουτιές.
Ἐγώ τίς περισσότερες ὥρες ζωγραφίζω μέ μαρκαδόρους.

Κάνω

καί

πού παίζουν.

Μ' ἀρέσουν καί τά

καί τά

καί τά

Τά ξαδέλφια μου μέ βάζουν καί τούς ζωγραφίζω

Ἵστερα παίζουμε.

Μετά τίς διακοπές θά πάω στή Δευτέρα τάξη.

Γιάννος

Τελείωσα τό βιβλίο

Τό βιβλίο τέλειωσα.
Πόπο! πόσα έζησα!
Μιά στήν πόλη ή στό χωριό
μιά στό σπίτι ή στό σχολειό.

Θά φυλάξω όσο μπορώ
τό βιβλίο μου αυτό.
Μεγάλος πιά σάν θά γινώ
θέλω νά τό ξαναδῶ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Προσευχή, ποίημα, Στ. Σπεράντσα	σελ. 5	
ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ (Πρώτη γενική ένότητα)	» 6 - 31	
Μέσα από τό λεωφορείο	» 8	
Στό ταξίδι μέ τό λεωφορείο	» 10	
Στό σταθμό	» 14	
Άσκηση	» 15	
Ή μαμά τηλεφωνεί	» 16	
Καλώς τό καρναβάλι, ποίημα, Γ. Κρόνου.....	» 18	
Έκδρομή μέ τό βαποράκι	» 22	
Ό χαρταετός	» 25	
Χαρταετοί στόν ούρανό, ποίημα, Ρ. Καρθαίου.....	» 27	
Επιστροφή μέ τό τρένο	» 28	
Στό τρένο	» 29	
Άσκήσεις	» 30 - 31	
ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ (Δεύτερη γενική ένότητα)	» 32 - 53	
Στό δρόμο γιά τό χωριό	» 34	
Άσκηση	» 35	
Νά τό χωριό!	» 36	
Στό στάβλο	» 37 - 39	

Ὁ Δῆμος ἀρμέγει τίς ἀγελάδες.....	σελ. 40
Τί γίνεται ἀπό τό γάλα	» 41
Νερό! νερό!	» 42
Στό κτήμα τοῦ παπποῦ	» 43
Τά χελιδόνια	» 46
Ἡ χελιδονοφωλιά, ποίημα, Στ. Σπεράντσα	» 47
25 Μαρτίου	» 48
Ὁ φουστανελάς, ποίημα, Δ. Θεοδωρόπουλου	» 49
Ἦρθε ἡ Ἐνοιξη	» 50
Ἐνοιξη, ποίημα, Στ. Σπεράντσα	» 51
Στό σπίτι	» 52
Καληνύχτα, προσευχή	» 53
ΠΑΜΕ ΝΑ ΨΩΝΙΣΟΥΜΕ (Τρίτη γενική ἐνότητα)	» 54 - 75
Στήν ἀγορά	» 56
Μπροστά στή βιτρίνα	» 58
Στά ἄλλα καταστήματα	» 61
Ἐστιατόριο	» 63
Ἀσκηση	» 64
Στό ἐστιατόριο « Ἡ ΓΩΝΙΑ »	» 65
Ἀσκηση	» 66
Τά κόκκινα αὐγά	» 67

Στήν 'Ανάσταση	σελ.	69
Χριστός 'Ανέστη, ποίημα	»	71
Τό στεφάνι του Μάη	»	72
'Η γιορτή της μητέρας	»	73
'Η γιορτή της μητέρας στίχοι Γιάννη Νεγρεπόντη	»	74
'Άσκηση	»	75
ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ (Τέταρτη γενική ένότητα)	»	76 - 93
Τό κουδούνι, ποίημα, Μ. Κασίνη	»	76
Ντρίν! ντρίν! διάλειμμα	»	78
Τά παιδιά «τά βγάζουν»	»	80
Δέν περνάς, περνάς! παιχνίδι	»	82
'Αλλάζουν εικόνες	»	83
'Ο κύρ 'Αλέξης ό έπιστάτης	»	86
Αινίγματα	»	88
Γλωσσοδέτες	»	91
Ντρίν... ντρίν μάθημα	»	92
ΟΛΟΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ (Πέμπτη γενική ένότητα)	»	94 - 107
Δῶσ' μου βιβλία	»	95
'Η μαγική λέξη	»	96
Οί βάτραχοι. 'Από τούς μύθους του Αισώπου	»	98
'Ο Χάρης στό νοσοκομείο	»	99
126 'Ο σκαρφαλωτός ό σκαρφαλογατοκυνηγός	»	100

Ἡ Σοφία μέ τό ὄχι	σελ.	102
Τό δῶρο τοῦ Μπαρμπούλη. Παιδικό Θέατρο	»	103
Ἡ γάτα κουμπάρα. Γ. Μέγα «Ἑλληνικά παραμύθια»	»	106
ΣΧΕΔΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ (Ἑκτη γενική ἐνότητα)	»	108 - 121
Στή θάλασσα	»	110
Κοντά στή θάλασσα	»	111
Στό νησί	»	112
Ἴσως στό χωριό	»	114
Στήν προπόνηση γιά κολύμβηση	»	115
Στό βουνό	»	116
Στήν κατασκήνωση	»	118
Στό χωριό	»	120
Στήν ἐξοχή ζωγραφίζοντας	»	121
Τελείωσα τό βιβλίο, ποίημα	»	122
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	»	124

ΕΚΔΟΣΗ Γ' 1981 (VI) – ΑΝΤΙΤΥΠΑ 170.000 – ΣΥΜΒΑΣΗ 3574/17-3-81
Έκτυπωση - Βιβλιοδέσση: ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ, ΤΕΧΝΟΓΡΑΦΙΚΗ Α.Ε. – ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ, ΚΟΥΚΙΑΣ Ο.Ε.

